

La Torre **FERRERA**

**Creatius per naturalesa
L'art de col·leccionar
Fitor, un retall d'història**

REVISTA SEMESTRAL DE MONT-RAS. NÚMERO 15

JULIOL 2015

Preu: 3 €

FESTA MAJOR MONT-RAS 2015

DIBUIX: CLÀUDIA G. 6e

DIVENDRES 24 DE JULIOL

De 00h.a 4h. Afores del Pavelló Poliesportiu.

DJ LADY EVELYN, DJ XAMY I

FLAIX FM AMB SERGI DOMENE

DISSABTE 25 DE JULIOL

17h. A la plaça de l'Ajuntament.

ENTREGA DE PREMIS

del Concurs de dibuix del cartell de Festa Major, berenar per a tothom i....

FESTA INFANTIL D'AIGUA I D'ESCUMA DE COLORS!

18h. Al camp d'esports "La Ciutadella".

TORNEIG DE FESTA MAJOR DE BITLLES CATALANES

Inscripcions a l'Ajuntament de Mont-ras fins el 23 de juliol. Col·laboren els "Alls Secs Piquen".

23h. Afores del Pavelló Poliesportiu.

BALL AMB L'ORQUESTRA GERUNDA

DIUMENGE 26 DE JULIOL

10:45h. A l'Església.

OFICI SOLEMNE

Cantat per la Coral Parroquial St. Esteve de Mont-ras, i a continuació...

Mitja **AUDICIÓ DE SARDANES amb ELS MONTGRINS**

12:30h. **VERMUT DE FESTA MAJOR**

18:30h. Afores del Pavelló Poliesportiu.

Concert de tarda amb L'ORQUESTRA ELS MONTGRINS

A continuació...

BALL AMB ELS MONTGRINS

A la mitja part del ball es farà

DEGUSTACIÓ DE CUINA CATALANA

Elaborada pels millors restaurants de la zona. Preu del tiquet per tast: 3'50€ (inclou coberts i pa). Tiquet de postres: 1€ (gelat). Organitza: C.E. Mont-ras

L'organització es reserva el dret de modificar qualsevol acte per causes alienes a la seva voluntat. Tots els actes de la Festa Major són gratuïts, excepte la degustació de cuina catalana. La reserva d'una taula i 6 cadires 2 dies té un cost de 35€. Reserves a l'Ajuntament del 13 al 24 de juliol, de dilluns a divendres de 9 a 14h. Cal portar el tiquet de reserva tots els dies de la Festa Major.

Edita:

Associació Sociocultural Mont-ras al Cor

Redacció i publicitat:

latorreferrera@gmail.com
Tel.629 642981

Directora:

Anna Vigatà

Consell de redacció:

Mercè Català
Isabel Corominola
Patricia Ferrer
Irene Genís
Pilar Giménez
Montserrat Llovera
Mar Medir
Martí Sabrià
Anna Vigatà

Col·laboradors:

Fundació Josep Pla
Isabel Antúnez
Josep Bofill
Quim Casellas
Núria Clara
Ferran Cros
Paco Dalmau
Josep Farreró
Lluís Maimí
Miquel Ros

Coordinació:

Anna Vigatà

Maquetació:

Noemí Alonso

Fotografia:

Xavier Grañen

Publicitat:

Patricia Ferrer
Irene Genís

Impressió:

Gràfiques Trema. Arbúcies

Dipòsit legal:

GI.1386/2007

Amb la col·laboració de:

Diputació de Girona
Ajuntament de Mont-ras

Correcció:

Alba Salvador

La revista es reparteix gratuïtament a tots els domicilis del municipi. Si algun veí no la rep o algú no resident o organisme vol rebre-la habitualment, pot posar-se en contacte amb nosaltres per correu electrònic. Aquesta publicació no comparteix necessàriament les opinions signades pels col·laboradors.

Portada gentilesca de *Lluís Bruguera*, Mont-ras 2015. El nostre agraïment a en *Robert Xicoira* per la seva col·laboració.

EDITORIAL

És en els mesos de primavera quan es gesta aquesta publicació que surt per la Festa Major; i és en plena primavera quan la Natura es torna més musa que mai. L'home li copia tot. Els cinc sentits se'n nodreixen. En aquest número dedicat a la creativitat, s'hi han barrejat les infinites qualitats dels sentits, aplicades per gent amb inspiració. El resultat són obres úniques i dispars: artístiques, artesanes, culinàries, pràctiques ... com una mostra de la pintura, de l'artesanía, de la restauració de proximitat o del pragmatisme de la gent del nostre mar.

Però, aquestes línies continuen amb un anunciat que vol i dol. Vol perquè és un mereixement a qui ha estat el tot d'aquesta revista. I dol perquè...: va ser pocs dies abans de la primavera que en Joan Grañen, el nostre patró, a bord de "La Torre Ferrera", va desembarcar el feix del seu llegat: un obsequi cultural, altruista i no menys entranyable per als mont-rasencs; un obsequi amb la llaçada de la voluntat fèrria, de l'interès i de l'afecció que solien caracteritzar en Joan per plaure als lectors d'aquesta revista.

En Joan, home culte, sensible i creatiu, ha abandonat la nau. Abans, però, ens ha deixat, ben marcades, les senyes per captar la diversitat cultural de Mont-ras, i les pautes per gaudir-ne, amb l'exemple del seu tarannà.

Des d'aquests fulls tan seus, els companys de redacció cridem, ben alt, un agraïment sentit.

Un agraïment escampat al vent, en reconeixement a l'estima infinita d'en Joan per tot, ara i sempre; les seves paraules en són la prova: "Bell record i viatge plàcid". Van per tu Joan!

"...Bell record i viatge plàcid. És com si ens haguéssim estat asseguts en una butaca i el paisatge real, ampli, complet: ben variat, amb detalls i detallets, hagués anat desfilant davant dels nostres ulls. Res de vertigen, només pau, molta pau".

Joan Grañen Rossell, "Viatge-Passeig en Globus"

SUMARI

UN HOME DE CONVICIONS I COMPROMÍS. 4

DE MAR CAP EN TERRA. 7

LA FAROLA. 13

TOT UN ART. 15

CREATIUS PER NATURESA. 18

LA FOTOGRAFIA NO ES FA, ES CREA. 30

CINEMA. 32

JOSEP PLA. LA DIABÒLICA MANIA

D'ESCRIBRE. 34

CONTE. 36

OBJECTE POÈTIC. 37

QUIM CASELLAS. 38

TEST DE BRANDADA DE BACALLÀ

AMB MINI CEBES I ESPINACS. 39

FITOR, UN RETALL D'HISTÒRIA. 40

NINOTAIRE. 42

Ajuntament de Mont-ras

Diputació de Girona

www.mont-ras.cat

ajuntament de mont-ras

UN HOME DE CONVICIONS I COMPROMÍS

JOSEP BOFILL I BLANC

Joan Grañén i Rossell

Vallfogona de Riucorb, 4 de novembre de 1919 - Mont-ras, 4 de març de 2015

En Joan era una persona entranyable. Sempre m'havia dit que, quan ell no hi fos, escrigués el que em semblés partint dels documents i de les dades que m'havia facilitat. Però sóc persona convençuda que, si és possible, els reconeixements sempre s'han de fer en vida. Per això, sense el seu consentiment, li vaig dedicar un reguitzell d'articles al bloc Sota la buguenví lia al diari digital de El Punt Avui. He de dir que em va renyar una mica, però que, en el fons, li va agradar, i n'estava orgullós, del que havia publicat. Quan dic que em va renyar, vull dir que cada setmana, en persona, per telèfon o per correu electrònic, em deia: "has exagerat, has exagerat".

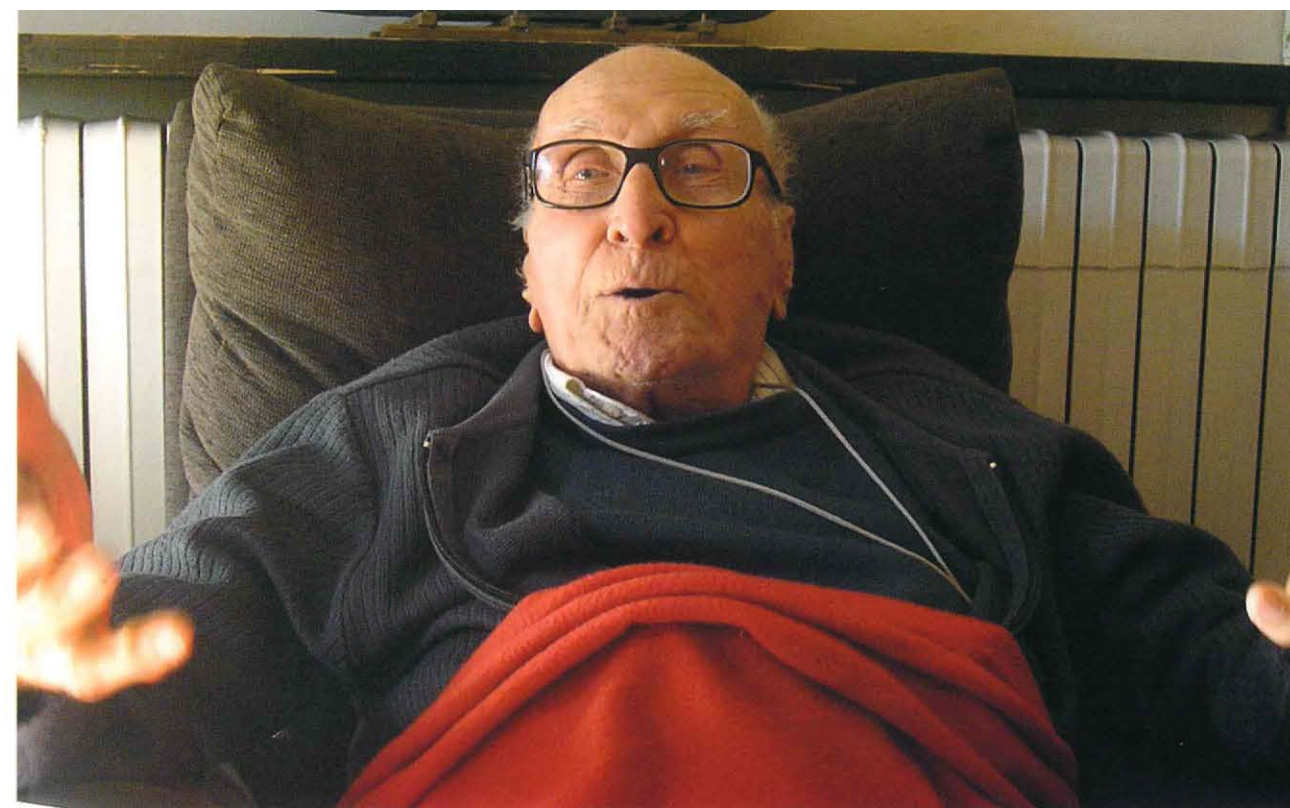
Reconstrueixo alguns fragments dels articles, malauradament canviant el temps verbal, tot i que res del que pugui escriure ara serà diferent d'allò que ell mateix ja va llegir.

Feia anys que en Joan s'havia establert a Mont-ras de manera definitiva, des que es va jubilar l'any 1985. Sempre se'l va considerar un mont-rasenc més. Coneixia molt bé el poble, i també molta gent, i en sabia tots els ets i uts, potser més que molts autòctons.

Era un home de formació religiosa cristiana, catòlic creient i practicant, i des del primer dia va començar a col·laborar amb les lectures en la missa dels diumenges i va ser la clau de volta en la recuperació dels cants litúrgics.

Al cap de poc temps de ser al poble, ja formava part del Consell Parroquial, on s'encarregava de la feina de comptable, que va complir amb fidelitat, rigor i pulcritud fins fa cinc anys. A la Parròquia hi havia la Coral Sant Esteve, i els seus integrants, d'orella fina, li van demanar que s'hi afegís, atès que havien sentit la seva veu bona i educada en el decurs dels cants en les misses dels diumenges. De llavors ençà, cada dilluns va ser dels primers a arribar als assajos, fins que la seva salut li ho va permetre.

A part d'haver sigut excursionista de talla, en Joan, tot fomentant les sortides i caminades aixoplugat en associacions esportives, va impulsar, malgrat la por a la represiò franquista, la cultura i la llengua catalanes. Fou cap de la revista d'excursionisme Senderos, anomenada Excursionisme uns anys després.

blogs.elpunt.cat/josepbofill/2013/11/

blogs.elpunt.cat/josepbofill/2013/12/

blogs.elpunt.cat/josepbofill/2014/01/

Amb dificultats de vista, oïda i mobilitat, fa quatre dies, com aquell qui diu, encara caminava diàriament un parell de quilòmetres (entre anada i tornada) per anar a buscar el diari a la llibreria de Mont-ras, que regentava un dels seus néts.

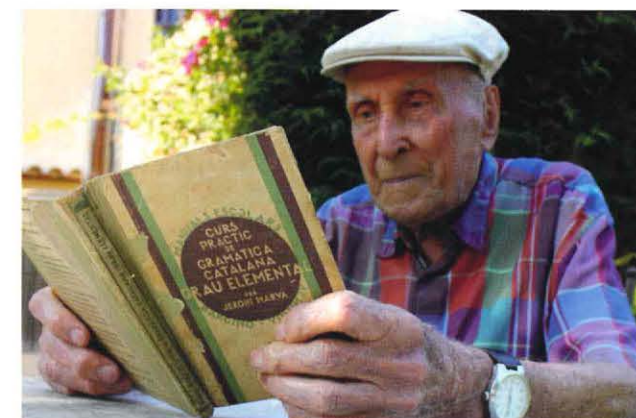
Persona de clarividència excepcional, de mirada i tarannà nobles, ha sigut un mirall de fortalesa, il·lusió, predisposició i ànims per fer un món millor

En Joan, que era una persona que sabia escoltar, i que se sabia comunicar, sempre va saber combinar feina, família, voluntariat i aficions. Des del dia que, amb la seva dona, la Maria Mercè, es va establir a Mont-ras de manera definitiva, es va convertir en un col·laborador ferm i en iniciador, dinamitzador o revulsiu d'algunes activitats de caire socio-cultural. Destaca el fet que va ser, amb la seva persistència habitual, l'artífex del naixement d'una de les revistes mont-rasenques. Un bon dia, en veure que no li feien arribar els textos que normalment corregia de la revista El Crit, se'n va anar a l'Ajuntament a veure què passava. El va atendre la Mercè Català, que aleshores era l'alcaldesa. Sembla que la colla de El Crit era en un període sabàtic o de reflexió. En Joan tenia clar que el municipi no es podia quedar sense cap publicació local i, per això, va acceptar a l'instant la proposta de l'alcaldesa de fer-se càrrec de liderar una revista. Així va ser com el Nadal de l'any 2007 va poder arribar a cada casa de Mont-ras la revista La Torre Ferrera. Des del primer dia en va ser el director, i no va

deixar mai de dedicar-hi esforços i un munt d'hores perquè cada semestre la revista sortís de manera puntual.

Amb to ferm, consens, mà esquerra i professionalitat, en Joan conduïa les reunions, que sovint s'acabaven amb bosses de carquinyolis damunt la taula. Uns carquinyolis deliciosos elaborats per ell mateix, que ningú no sabia ni sap fer com ell els feia. De tot plegat en puc donar fe, perquè vaig col·laborar en alguna edició de la revista i vaig assistir a algunes reunions.

Joan Grañén i Rossell ha estat una persona compromesa amb el nostre País, amb la seva participació en nombrosos actes i amb la defensa i divulgació de la cultura i la llengua catalanes. Va participar a la Via Catalana de l'11 de setembre de 2013 -era al tram 714, a La Jonquera- i s'esperava amb candeletes poder votar pel dret a decidir. "Encara veuré la independència", em deia, tot esperançat i convençut. En Joan ha sigut un mirall de fortalesa, il·lusió, predisposició i ànims per fer un món millor.

Girona Excel·lent, som el que mengem

Entra a www.gironaexcellent.com i descobreix el segell de qualitat agroalimentari que promouen la Diputació de Girona i la Cambra de Comerç, amb la col·laboració de la Generalitat, per impulsar i difondre els productes gironins de la més alta qualitat.

Girona Excel·lent vol reivindicar el producte de les comarques gironines, com a reflex del nostre paisatge i base de la nostra gastronomia, reconeguda arreu del món.

A Girona Excel·lent hi participen i col·laboren els millors cuiners de les comarques gironines.

Som el que cultivem, som el que elaborem, som el que cuinem, som el que mengem.
Som excel·lents.

Els 31 productes amb segell Girona Excel·lent 2014-2015

Fesols

Gra petit, Associació de Cultivadors de Fesols de Santa Pau
Setsetmanera, Associació de Cultivadors de Fesols de Santa Pau

Foie gras

Foie gras semicuit d'ànec amb figues, Ànec dels Pirineus, SL
Foie gras semicuit d'ànec amb tòfona, Ànec dels Pirineus, SL
Fetge de celler d'ànec fresc, Ànec dels Pirineus, SL
Paté de foie gras, Collverd Productes de l'Ànec, SA
Foie gras celler Collverd, Collverd Productes de l'Ànec, SA

Arròs

Bomba, Arròs l'Estany de Pals, SLP
Carnarocí, Arròs l'Estany de Pals, SLP
Nembo, Arròs l'Estany de Pals, SLP
Semillarg cristall II, Arròs Molí de Pals (Arròs de Pals, SL)
Integral, Arròs Molí de Pals (Arròs de Pals, SL)

Anxova

Anxoves en sal, Anxoves de l'Escala
Anxoves premium, Anxoves de l'Escala
Anxoves en salmorra, Anxoves Callol i Serrats
Anxoves filet (100 g), Anxoves de Roses

Poma

Poma royal gala, IG GraP Poma de Girona

Galetes

Galeta Orgànica Teules, Trias Galetes-Biscuits, SA
Capsa d'ametllats (galeta d'ametlla), Galetes Camprodon, SA

Vi

Vi Blanc dels Aspres 2013, Celler Vinyes dels Aspres
Vd'O 6.11. 2011, Celler Vinyes d'Olivardots, SL
Blanc de Gresa 2012, Celler Vinyes d'Olivardots, SL
Camí de Cormes 2010, Celler Roig Parals
Suneus 2012, Celler AV Bodeguers
Finca Malaveina 2010, Grup Peralada
Vella Lola Negre 2013, Celler Mas Eugeni
Bell-lloc Negre Jove 2013, Finca Bell-lloc
S'Alou 2011, Vinyes dels Aspres
Torre de Capmany, Celler Pere Guardiola

Oli

Oli de Pau, Empordàlia
Serraferri oli d'oliva verge extra, Oli de Ventalló, SL

Girona
Excel·lent

DE MAR CAP EN TERRA

ISABEL COROMINOLA
FOTOGRAFIES: NÚRIA CLARA

La creativitat pragmàtica dels antics pescadors de la nostra costa, quan envoltats de mar i a les palpentes havien de fer el jornal, els va dur a enginyar-se-les per crear una xarxa de referències: les senyes.

A mig de mar, l'única connexió que els unia amb terra era l'orografia de proximitat: el massís de les Gavarres, el del Montgrí i el massís de Begur. Pescadors i mariners es van apropiat de l'albirament dels seus cims per crear les senyes. Senyes que, generació rere generació, han quedat com a patrimoni d'aquest col·lectiu per situar, des de mar enfora, els caladors més productius.

Els pescadors improvisaren una toponímia, paral·lela a l'oficial, per als noms de les senyes. Es van inspirar segons les formes, mides, colors o distàncies on es trobaven els punts de mira. També els noms dels caladors responen a aquesta improvisació creativa.

Tenim un pescador de primera mà, el mateix que vam entrevistar en el número anterior, en Josep Figueras, que, amb molta paciència, ens fa entenedores les enfilacions, coordenades artesanals que relacionen les senyes i els caladors.

ATALAIANT LES SENYES DE PRIMERA MÀ

Pugem a dinar a Sant Cebrià de Lledó (els Metges). Entre la colla hi ha un patró de barca, la seva embarcació pertany a la flota d'arrossegament de Palamós. És el primer cop que puja al bell mig del massís de les Gavarres. Després de dinar sortim a escampar la boira i a gaudir del magnífic paisatge que ens ofereix la serralada. El ramat dels Metges ens fa companyia i el lledoner despulpat i mut, en una tarda quieta de desembre, para l'orella i recull les paraules que s'escampen a l'esplanada davant la casa.

Acostumat a veure aquestes muntanyes com un referent de les senyes heretades de l'experiència del pare, en Josep Figueras Puntas, armador i patró de la Tia Cinta, es queda quiet mirant fixament el paisatge que s'obre davant seu, com si tingués un vis-a-vis amb el Montgrí que s'albira a la llunyania, interposat entre ell i la serra de Rodes. Ens hi acostem

i aprenem un xic més sobre el món del mar; tan proper per a alguns de la colla, fills de marina, però amb un coneixement que esdevé de superficialitat quan sentim parlar algú amb ofici i amb força anys enrolat.

En Josep no es fa pregar i ens assenyalava el cap de la Barra, l'últim estrep del Montgrí abans de morir al mar. Ens fa notar les dues puntes rocoses sobre l'Estartit: els Maures. Des dels Metges en veiem només dues crestes, "Que en realitat", ens diu, "vistos des de mar són tres, són les senyes per calar la gamba", tot seguit ens assenyalava el Montplà que els serveix per situar el calador anomenat clot del Fanguer. El Montgrí, amb el castell al cim, és la senya per calar l'art al clot del Montgrí, situat a sis milles de la Farola (Sant Sebastià) entre 160 i 500 brases de fondària.

Com que ens interessa tot el que es refereix al relleu de la nostra comarca, li demanem que ressegueixi de memòria les senyes més consultades de l'orografia de la costa i de l'entorn proper.

Ens parla de les enfilacions, que marquen el lloc exacte per calar mitjançant la interposició de dues senyes. Mar endins, amb la Farola (Sant Sebastià) presa com a referència, i segons el rumb que es porta, poden utilitzar diverses senyes per aconseguir l'enfilació. "Una d'elles", ens diu, "és el puig de l'Enric" de Begur (Son Ric, 323m).

L'OROGRAFIA DE MONT-RAS AL SERVEI DELS MARINERS

Resseguint la costa cap al sud, van apareixent més senyes, com els Tres Foraions de l'Illa (Les Formigues) que també donen unes coordenades precises. I entre cala Sanià i la cala del Crit, el Pa Gros, el Pa Mitjà i el Pa Petit (puig del Terme (139m) i puig Morera (129m) dins el terme de Mont-ras, i puig Boter (101m) dins el terme de Palamós), marquen el calador de la gamba de Sant Sebastià. Cada puig situa una fondària: el Pa Gros, cent brases, el Pa Petit, dues-centes... A mesura que s'agafa profunditat, es van succeint clots o caladors, com el de l'Esquena de Gat, els clots de Pals, a dues-centes trenta brases de profunditat, el clot del Rus a tres-centes brases, Terraponça, etc.

Nota:

L'historiador palamosí, Pere Trijueque, cita els puigs dels Tres Pans, en el seu llibre El Termenal de Palamós, col·lecció Guspires, 2000, on explica la plantada de fites l'any 1717, i d'on se'n poden extreure les referències per posicionar els Tres Pans; sembla que queda clar que dos dels puigs són el puig del Terme i el puig Morera (Roques d'Ase); aquest últim és anomenat com el tercer puig dels Tres Pans. En el número 11 de La Torre Ferrera, l'arqueòleg Xavier Rocas descriu i il·lustra amb fotografies la fita de Roques d'Ase.

Una altra enfilació es dona quan darrere el Pa Gros (puig del Terme) apareixen les Pasterasses, dues muntanyes molt iguals entre Platja d'Aro i Palamós. A una d'elles li han afegit un adjectiu: la Pasterassa Borda. En Josep no ens sap dir el nom orogràfic d'aquests cims i per esbrinar-ho hem optat per pujar al cim del Pa Gros o puig del Terme i des d'allà percebem que les Pasterasses poden correspondre a la muntanya de can Mont (291 m) i al puig Cargol (356 m), a Calonge.

Seguint el relleu de la costa arribem a Castell. Els dies que fan el vol en terra es regeixen, per tirar l'art, amb el mas Roig o casa Vermella, (casa palauet, en altre temps, d'en Puig Palau, ara anomenat mas Castell) i amb can Cama (ara mas Juny). A l'entrada de La Fosca, el patró atalaia la Sella, muntanya en forma de trapezi, que correspon al Quermany Gros, (222 m) situat sobre Regencós. També ens anomena el Montagut Petit, el Montagut Gros i els Metges que erròniament els pescadors situen al puig d'Arques (531 m), "aquest ens assenyalava el clot del Montgrí quan vas aterrat", ens diu en Josep.

Acabem davant de Platja d'Aro on el puig de can Samí, a sobre mateix de Castell d'Aro, va ser punt de referència fins que la massiva construcció sobre aquesta muntanya ha imposat un canvi per identificar la senya: un edifici força alt davant la platja es contraposa just amb una casa blanca que corona el puig i ajuda a marcar l'enfilació. Aquesta senya, curiosament, no marca un calador sinó que adverteix la presència, a tres milles del moll de Palamós, de les desferres d'un vapor enfonsat que possiblement transportava ciment; ens diu, que la sonda no marca res en aquest punt, probablement, perquè la ferralla del barco deu estar força podrida: "alguna barca ha pujat ciment i jo mateix en una ocasió vaig enganxar partícules de ferralla molt desfet".

Per a ell, aquestes senyes apreses embarcat amb el pare, són una manera natural, quasi instintiva, de situar el caladero, emprades habitualment, a menys que els dies de boira i mala visibilitat obliguin a consultar les noves tecnologies, radar, sonda i GPS. Però la tecnologia no és infal·lible. Fa poc, en Josep ens comentava que a mitjans de setembre, el temps ve marcat per tamborinades, aquest any es va trobar enmig d'una forta tempesta elèctrica i la sonda no li marcava res. Els vells patrons solien dir que les noves generacions, els ye-yes, tal com anomenaven als joves mariners que començaven a refiar-se de la tecnologia: "quan se'ls avarien els aparells, amarren".

Però no hi ha experiència que valgui quan s'ha de passar pels Candeleros, unes roques molt irregulars i punxegudes que es troben a 190 brases de profunditat, al clot del Montgrí. "Una deriva del corrent i la xarxa s'hi enganxa fàcilment" precisa en Josep. També, una clavada de l'art en un fons fangós pot fer una esparracada, o la topada amb algun element estrany llençat a mar per desídia o incúria de l'home. Quan arriba l'hora de xorrar (pujar l'art) apareix el descosit

EL FONS MARÍ ON CAMPA LA GAMBA

El tipus d'art d'arrossegament que s'empra al litoral català és l'anomenat arrossegament de fons. Aquest art està destinat a la captura d'espècies bentòniques que són aquelles que viuen en contacte directe amb el fons o que hi són molt properes.

També, s'inclouen algunes espècies que, com a conseqüència dels seus moviments més o menys periòdics en sentit vertical, romanen prop del fons de manera temporal. D'entre les espècies que comunament es capturen hi trobem la gamba, l'escamarlà i el llagostí (crustacis), a part de peixos com la maira, el lluç, el rap, el pagell, el roger, entre altres; i de molts tucos, el pop, el calamar i la canana.

Al fons marí on les barques de Palamós capturen la gamba vermella s'hi poden distingir dugues grans plataformes, la de Llevant i la del Putxet, separades entre sí per un rec anomenat la Fonera, situat davant el cap de Sant Sebastià. Aquest rec s'estén al llarg de 28 km mar endins. La fondària d'aquest rec va dels 60 m. fins als 1700 m. La seva amplada és del voltant dels 700 m en la part més tancada, i de 7 km a la part més oberta.

Al costat de la plataforma de Llevant, s'hi pesca la gamba de Sant Sebastià i arran de la plataforma del Putxet es captura la gamba de Calella o del Rostoll. A dugues o tres milles de l'entrada del Putxet hi ha el calador del clot del Drapaire. El sector que voreja les plataformes se'n diu la Barana.

La plataforma anomenada de Llevant, abraça el fons comprès entre el cap de Sant Sebastià i el cap de Creus. Mentre que la plataforma del Putxet se situa entre Calella de Palafrugell fins a garbí del cap de Tossa de Mar. Els caladors de gamba més allunyats es troben a unes 14 milles de la costa, en el cas de la plataforma de Llevant; i entre 18 i 20 milles a la del Putxet. A la punta nord d'aquesta plataforma s'hi pesca la gamba d'Abissínia i a l'extrem sud, a 500 m de fondària s'hi captura la gamba dels Clots.

El fons on es troba la gamba i l'escamarlà és fangós. L'escriptor Josep Pla ho tenia clar; des de la terrassa de l'ermita de Sant Sebastià, així definia el feineig d'una barca "... Sortíeu al terrat i veïeu un vaixell que fanguejava ridículament, enmig de la immensitat", (Guia de la Costa Brava).

"En un sòl tan estèril poc mal s'hi pot fer", diu el patró de la Tia Cinta, en defensa d'aquesta modalitat de pesca ancestral. En els darrers anys, l'art de l'arrossegament està en el punt

de mira dels mitjans científics que estudien el grau d'agressivitat al fons marí. Segons en Josep, aquesta, és mínima, i pal·liada amb escreix amb la feina d'escombriaires del mar que els toca fer a cada calada. La tria a coberta no es limita a encaixar la diversitat de peix sinó que: "hi ha de tot", ens diu, "plàstics, llauenes, objectes i tot tipus de deixalles que separem i deixem en terra en els punts de recollida de rebuig". I, en Josep puntualitza: "Nosaltres anem amb compte de no deixar residus, si trenquem xarxa i va a fons, la rampolloguem".

(Rampollogar: rasclar amb el rampogoll pel fons. Rampogoll: cilindre amb ganxos per recuperar objectes del fons).

Qualsevol sistema de pesca comporta alguna contrarietat per l'ecosistema. Un exemple podria ser la modalitat del palangre, tal com ho explica el patró: "quan l'ormeig que és de plàstic, per culpa del corrent trompa (pesa) i es tronxa (es trenca), queda a la deriva. El plàstic és el gran enemic dels peixos, tant si se'l mengen com si hi queden entortolligats".

TECOMAC

Jardineria, forestal
i de l'horta.

Tel. 972 30 78 03 - Mòbil 629 75 75 80
C/ Sant Pere, 57 - 17200 Palafrugell (Girona)
www.tecomac.cat

ECHO
HONDA

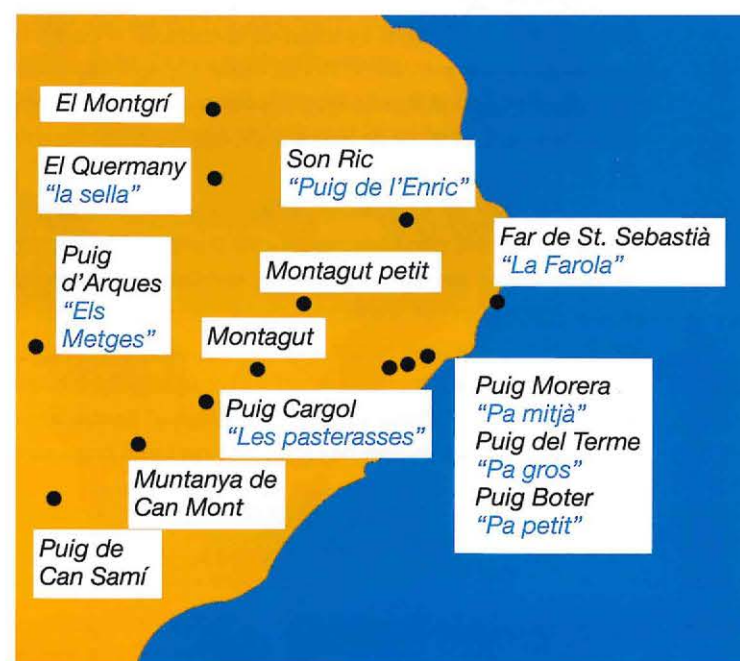
El vèrtex piramidal del campanar de Mont-ras punxa la foscor esperant que el rellotge de l'església deixi passar les hores per albirar el mar a la primera llum de l'albada.

No hi ha experiència que valgui quan s'ha de passar pels Candeleros, unes roques molt irregulars i punxegudes que es troben a 190 brases de profunditat, al clot del Montgrí.

EL CAMPANAR DE SANT ESTEVE I LA PESCA DEL POPET

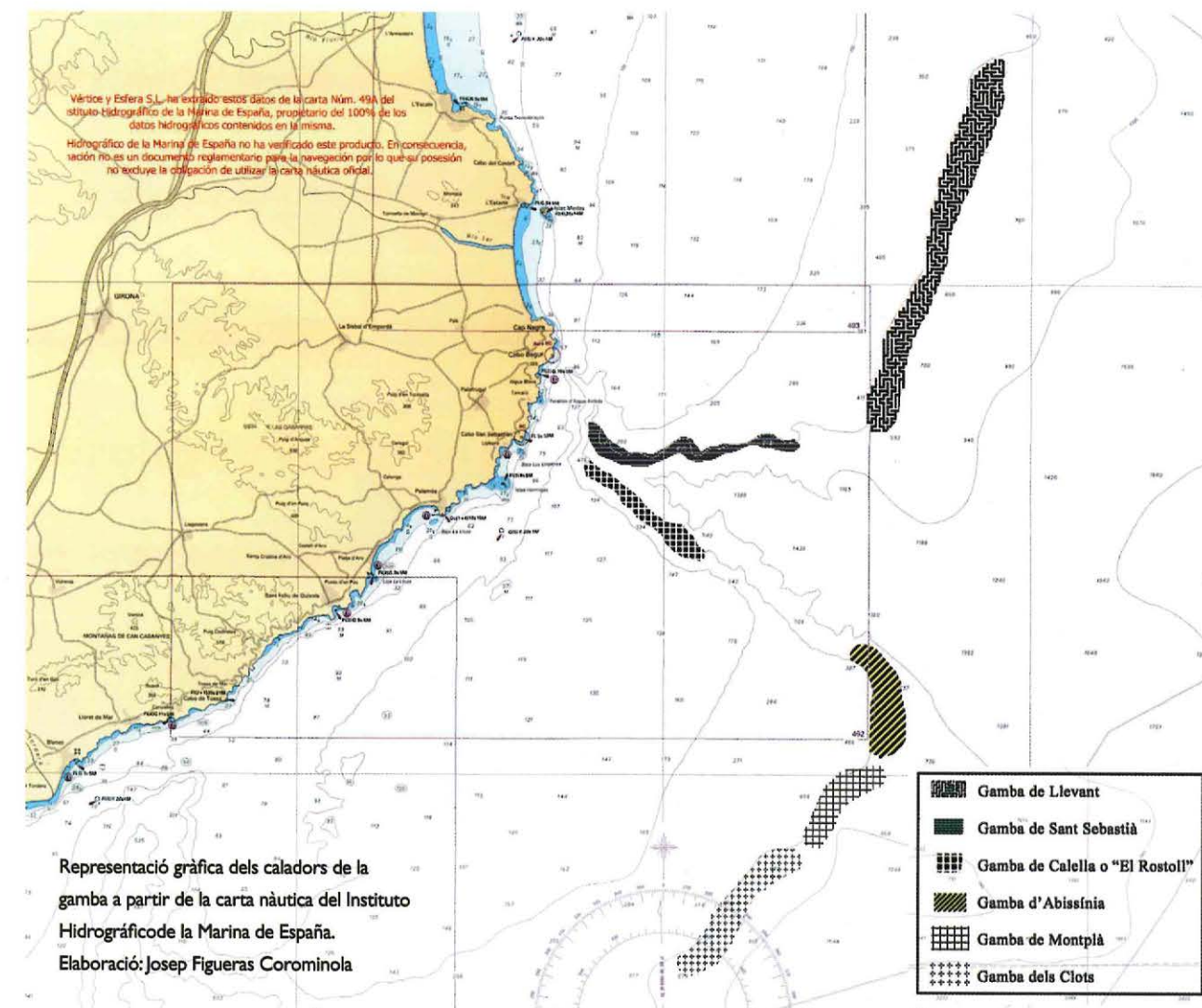
Tot xerrant xerrant, en Josep em filtra una informació la mar d'interessant pels montrasencs: L'església de Mont-ras, també, ha col·laborat en el giny dels pescadors per crear una enfilació per a les barques més petites (d'una potència de motor de 200 cavalls de potència) que es dediquen a la pesca d'en terra. Els patrons es regeixen amb la interposició entre el campanar de Sant Esteve i la vessant de migdia de la muntanya de Sant Sebastià per situar el rec la Fonera. Aquesta senya, diu en Josep: "serveix a les barques petites per calar al vol del Pas, amb l'opció de continuar mar enfora fins a la senya dels Maures o bé revirar cap al vol de Fora, a tres milles i escaig de la costa, a una fondària de 60 o 70 brases on agafen el popet".

En comptades ocasions, quan fa mal temps, algunes barques de tiro (les de 600 a 1000 HP) també fan vols en terra, com el vol de la Guàrdia, que va des de les Formigues fins a Tossa, calant entre 30 i 50 brases de profunditat a dues milles de la costa. Les captures són de calamar, i de peix fort (rap, gall, peix d'escata...). Dins el vol de la Guàrdia hi ha el vol del Congo que va de Sant Feliu fins a garbí.

Mapa amb la situació aproximada d'algunes senyes emprades des de la costa del Baix Empordà. Elaboració: Jordi Clara

El Puig de can Samí, adverteix la presència, a tres milles del moll de Palamós, de les desferres d'un vapor enfonsat que possiblement transportava ciment.

FE D'ERRATES

LTF núm. 7, juliol 2011.

Article "Can Niell de Canyelles", pàg. 16:

1.- On diu "Lluís Genover" ha de dir "Lluís Ferrer"

2.- On diu "Dolors Llausàs" ha de dir "Dolors Llorent"

3.- On diu "Enrica Duran Solés" ha de dir "Enrica Duran Soler"

PROMOCIONS I CONSTRUCCIONS

Carrer Torroella, 116
Telèfon 972 30 51 54
promediter@telefonica.net

A L'EMPORDÀ NO HI HA UN RESTAURANT TAN A PROP DEL CEL

MENÚS TEMÀTICS:

JUNY: peix blau / **JULIOL:** musclos de roca / **AGOST:** "Festa Major" / **SETEMBRE:** arròs
OCTUBRE: bolets i aviram / **NOVEMBRE:** "Niu" (plat tradicional) / **DESEMBRE:** foie i tòfona

Com cada any, el Restaurant El Far presenta els seus deliciosos menús temàtics de temporada per només 34 euros. Gaudeixi, de dia o de nit, de les millors vistes al mar, d'un ambient íntim i elegant i d'una cuina excel·lent. També vostè es sentirà a prop del cel.

Al costat de Llafranc. Palafrugell - Reserves al: 972 301 639 - restaurant@elfar.net - www.elfar.net

LA FAROLA

ISABEL COROMINOLA

Per als pescadors baix-empordanesos, la senya per excel·lència és la Farola. Amb aquest nom popular donat al far, els mariners hi engloben, també el conjunt d'elements que poblen el promontori del cap de Sant Sebastià.

Josep Pla, gran amant de pujar una i altra vegada a l'ermita de St. Sebastià, descriu, als anys 40, la panoràmica que s'obre davant seu: "... el gran xoc de l'ermita es produeix a la seva terrassa-mirador, penjada literalment a una gran altura sobre el mar, davant el naixement del dia. Es contempla un gran panorama sobre la costa i el Mediterrani, d'un romanticisme agut, gairebé morbós, d'una musicalitat còsmica, il·limitada. Com tots els panorames de dimensions tan vastes, l'efecte que produeix la seva visió és de malenconia, perquè situa l'home insignificant i miserable davant una naturalesa enorme, aclaparadora, terrible. Des del mirador, una barca de pesca sembla una closca de nou; un veler és una taca blanca, com una remota gavina; un vaixell de vapor, una joguina de nen. Les dimensions del mar són horribles, i és natural que mariners i pescadors davant la por del mar hagin adorat obscurament la seva força i que es posessin sota la protecció de Sant Sebastià ...

Segons papers que vam poder llegir de joves a l'arxiu de Palafrugell -avui semi destruït-, l'ermita es va construir amb prestacions de peix ofertes pels pescadors, singularment els de Calella, i amb les personals dels palafrugellencs ".

**Josep Pla. Obra completa. Vol 30.
Tres Guies, plana 150.**

El far de Sant Sebastià inspira a un jove Pla, de 21 anys, una mena de contradicció entre l'atracció, la protecció i la irascibilitat, segons si veu la llum que li fa companyia embarcat en un veler o si la veu des de dins terra passejant en solitari pels carrers deserts de la vila. Ho expressava d'aquesta manera: "De dies, l'ermita blanca, de nits aquesta llum, tenen per mi una atracció viva."

Josep Pla. Obra completa, vol. I. El Quadern Gris, pàg. 370. Ed. Destino, Barcelona 2003.

"A la caiguda de la tarda hem avarat el bot, hem hissats la vela, que el vent de la terra ha inflat com un cor ... Hem anat deixant enrere les llums del poble. S'ha encès el far, i els feixos de llum han començat de girar amb una solemnitat paterna i mecànica."

Josep Pla. El Quadern Gris. Obra completa, vol. I. pàg. 389 Ed. Destino, Barcelona, 2003.

"Des de diferents llocs veig cremar el far de Sant Sebastià. L'esclat es produeix indefectiblement, amb una precisió perfecta. A les quatre de la matinada va cremant sempre ... Davant de la tenacitat infatigable de les màquines, és impossible de no fer-se càrrec de fins a quin punt l'home ha vingut a menys. De vegades us vénen ganes d'anar-lo a apagar amb una galleda".

Josep Pla. El Quadern Gris. Obra completa, vol. I. Ed. Destino, Barcelona, 2003.

Pla esmenta a "Les Hores" l'aportació del seu avi a l'enreixat del far: "El meu avi matern, Pere Casadevall, fou ferrer a Palafrugell i construí fa molts anys - en l'època d'Isabel II - els ferros i les reixes del far de Sant Sebastià".

Josep Pla. Les Hores. Vol XX. pàg. 451. Ed. Destino. Barcelona 2004.

Els temps han canviat a St. Sebastià, el far com a element tecnològic ja no està sol, l'acompanyen tot tipus d'antenes de telecomunicació.

A pocs metres, del far, en el replà superior de la muntanya, un jaciment ibèric (d'entre els segles V i I aC.), descobert als anys 60, i excavat durant la dècada dels 80 del segle passat ha afegit un element d'interès, l'arqueològic, al conjunt monumental preexistent. Avui en dia, el cap de St. Sebastià s'ha convertit en punt turístic de primer ordre. Hi contribueix de gran manera, l'esplèndida ubicació de l'hotel-restaurant, annexionat a l'ermita, en la que fora l'antiga hostatgeria per als peregrins, i que, ara, continua allotjant gent vinguda d'arreu.

FUNDACIÓ
VILA CASAS

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

Museu Palau Solterra
Fotografia Contemporània
Església 10 - Torroella Montgrí
www.fundaciovilacasas.com

ANTONI BERNAD
EXPOSICIÓ DE FOTOGRAFIA. RETRATS

DEL 06/06
AL 13/12
DILLUNS TANCAT

TOT UN ART

MARTÍ SABRIÀ

Antoni Vila Casas

Va néixer el 27 de novembre de 1930 en el si d'una família de la burgesia catalana dedicada a la indústria tèxtil. Estudià Farmàcia i s'involucrà, cap als anys 60, en el projecte de creació del laboratori Prodesfarma, que l'any 1997 es fusionà amb Almirall. Pioner de la indústria farmacèutica a Catalunya, és el president de la fundació que porta el seu nom i que, des de 1986, difon i promou l'art contemporani català a través d'un fons de més de 2000 obres de pintura, escultura i fotografia i cinc espais d'exposició entre Barcelona, Torroella de Montgrí i Palafrugell.

És membre de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi, de la Reial Acadèmia de Farmàcia de Catalunya i ex-membre del Consell Social de la Universitat de Barcelona. El 1996 va rebre la Gran Creu de l'ordre del Mèrit Civil, el 1999 la Creu de Sant Jordi, el 2004 el Premi Montblanc al mecenatge i el 2009 el Premi Consell Nacional de la Cultura i les Arts (CONCA) al patrimoni cultural.

Com neix la seva afició al col·leccionisme d'art?

Des de ben petit vaig començar a col·leccionar segells i còmics, també balances angleses. De la meua faceta farmacèutica conservo capsules metàl·liques de medicaments i fins i tot llibretes amb tot d'anotacions que feia dia rere dia.

Un programa NutriCare inclou:

- Estudi antropomètric
- Programa adaptat i personalitzat
- Signatura mèdica
- Seguiment periòdic d'un Assessor especialitzat
- Orientació nutricional pròpia i familiar

Korais

Mercè Servià
C/ Sant Sebastià, 66
Esc. 5 - 1r 1a
17200 Palafrugell
Tel. 972 61 00 36
Mòbil 605 88 12 86

PALAFRUGELL

Del Vilar, 37.17200 Palafrugell
T. 972 31 84 68 • F. 972 31 37 19
palafrugell@gasgirona.com

C/Mas Resplandis, 7
Esclanyà (Girona)

jabonester@xarxacontrol.es

T. 972 612 426 - F. 972 612 462

LAMPISTERIA

JORDI MAYOLAS

C/Torres Jonama, 7
Telèfon 972 30 38 81

17253 Mont-ras
(GIRONA)

Durant els anys al laboratori vaig aficionar-me a l'adquisició d'obres d'art d'escultors catalans. Amb el temps, eren tantes les obres que no s'hi cabia a casa i vaig decidir comprar un espai per exposar-les, a Pals. Un any més tard, em vaig engrescar amb la compra d'un palau que havia estat dels comtes de Torroella i que em permetia mostrar la col·lecció que tenia en aquell moment.

Per què una col·lecció pluridisciplinària: pintura, escultura, fotografia, ...

Des dels meus anys de formació, aquestes disciplines han estat les meves companyes de viatge i, he trobat en elles l'expressió màxima de les arts visuals. També són les que més m'agraden.

Per què davant la tendència de la concentració urbana de l'oferta cultural i artística, escull l'Empordà com a seu dels primers espais expositius?

Sempre m'he sentit atret pel paisatge, la pau i la cultura del que familiarment coneixem com a Empordanet. El fet de tenir la meua segona residència a Pals i l'estima que tinc a aquestes terres va contribuir a que, l'any 2000 i més tard, al 2004, adquirís i rehabilités com a espai expositiu el Palau Solterra a Torroella de Montgrí i Can Mario a Palafrugell. Un dels objectius prioritaris de la Fundació, juntament amb la promoció dels autors contemporanis catalans, és fer de la tradició i la cultura els eixos d'identitat del nostre país. Aquest és un fet que he pogut materialitzar en la recuperació d'edificis emblemàtics de la nostra història.

Fundació Vila Casas. Can Mario

Què ha marcat l'evolució de les col·leccions?

La meua passió per l'art m'ha permès conèixer de primera mà artistes i galeristes als quals he anat seguint al llarg dels anys i que he anat incorporant per ampliar l'abast de les diferents col·leccions. A més, el 2001 vaig crear un certamen que cada any se centra en una de les tres disciplines que contempla la Fundació i que dona veu a les múltiples tendències de l'art que conviuen en els nostres dies.

L'èxit dels autors catalans, ha crescut en el decurs de la seva etapa de col·leccionista, o està travessant una etapa fosca?

L'art dels nostres autors contemporanis està patint la crisi econòmica, però també la crisi de valors generada per la manca d'inquietuds culturals de la societat. També cal destacar que aquest país té una escassa representació de col·leccionistes. En aquest sentit, és justament per aquesta raó que vaig iniciar, el 2010, el cicle L'art de col·leccionar, amb el qual pretenc donar visibilitat a fons valuosos i interessants que no han vist la llum.

Quina peça o autor li falta per tenir la sensació de ser, la seva, "la col·lecció" de l'art contemporani català?

La meua col·lecció s'ha creat en el transcurs d'aquests anys, amb molta dedicació i entusiasme. Penso que els museus i espais d'art que integren la Fundació Vila Casas contenen una representació amplíssima de l'art contemporani català. És evident que algú podrà dir que em falta aquest o aquell autor però, en definitiva, el que hi ha als museus són les obres que a mi m'agraden i puc permetre'm d'afegir al fons.

CREATIVUS PER NATURESA

Carmina Gibert

La Carmina és escultora i pintora. Va néixer a Olot i fa 10 anys que resideix a Mont-ras. Tot i el desacord amb els seus professors i de la seva família, que en el seu moment havien contemplat altres carreres universitàries per a ella, va acabar estudiant Belles Arts i, es va especialitzar en les dues opcions que oferia la universitat: escultura i pintura. No va decantar-se per una en concret arribat el moment de triar, perquè no es volia tancar cap porta i, a més, ambdues li agradaven.

Ella mateixa diu que va rebre una formació en Belles Arts molt clàssica i, on els alumnes ja demanaven canvis i volien experimentar noves tècniques. Però malgrat tot n'està contenta perquè creu que, ara, potser s'hi ha abandonat massa aquest vessant del dibuix clàssic.

Degut a la seva formació concep l'obra escultòrica en color i treballa amb tot tipus de materials que combinen a la perfecció l'escultura i la pintura. Durant el seu procés creatiu, sempre parteix d'elements reals: els dibuixa, deforma i afaïçona. En aquest procés, molt sovint durant la fase de creació, fa més d'un esbós i en fa una sèrie d'escultures. Ens explica que la fase d'escultura és lenta i ho justifica dient: "quan treballa xofo coses perquè sovint faig i desfaig".

La Carmina es defineix com una artista per afició i no per professió i, això creu que és el que l'ha ajudat a trobar el seu equilibri. Treballar sense un termini de lliurament, fer-ho sense encàrrecs, fa que l'artista pugui crear el que vol, quan vol i en la quantitat que vol; d'aquesta manera no està sotmesa ni condicionada a cap pressió ni de mercat ni de marxants i a més a més, pot fer-ne exposicions en total llibertat.

En l'àmbit professional treballa com a professora d'Art de l'escola Pia d'Olot, l'energia que té diu que li transmeten els seus alumnes. Quan estudiava Belles Arts mai no s'havia plantejat treballar en la docència i ara no entendria la seva vida sense ella, li dona la innovació, l'energia per crear i treballar en temes nous i diferents i no estancar-se. Ens explica que els alumnes van impulsant i proposant nous projectes, són una font inesgotable de propostes i ella té la força per transmetre la seva passió i entrega en el que fa, per això no és estrany que molts ex-alumnes de l'escola estiguin vinculats en diferents àmbits del món de l'art.

MERCÈ CATALÀ

Es considera molt afortunada, perquè ha fet i està fent el que més li agrada i ha trobat la llibertat que buscava.

Dami Ruiz

La Dami viu i crea les seves peces a Mont-ras. Crea elements en patchwork i ha evolucionat fins al punt d'haver innovat amb la tècnica del watercolor (aquarel·la) en aquest món.

Fa més de 20 anys, per mitjà d'una amiga alemanya, li van arribar a les mans unes revistes que portaven elements fets amb aquesta tècnica i va començar a elaborar peces pel seu compte, tot seguint les indicacions marcades. Un dia, casualment, a la Merceria Solé de Palafrugell va veure un anunci d'un curs que el feia la Sra. Rosario Casanovas, s'hi va apuntar i sempre més ha estat amb ella compartint totes les innovacions que està fent. La Rosario va ser la primera que va portar el patchwork a Catalunya i a Espanya.

Va començar com un hobby que la distreia i la relaxava. Inicialment utilitzava la tècnica tradicional, cosia a mà petites peces per fer cobrellits, quadres,... però fer sempre el mateix l'avorria. Quan ja dominava aquesta tècnica, va anar deixant els teixits i la còpia de models o de figures poligonals. La seva inquietud la va portar, ja fa anys, a crear i inventar-se elements que els ha presentat en diferents concursos arreu de l'Estat Espanyol i és una de les persones més premiades i conegudes en aquest món, perquè, n'és tot un món! D'aquí que li hagin proposat publicar 2 llibres sobre el tema, aquests són: "Crea Patchwork con Dami Ruiz" editat per Círculo de Lectores (2013) i "Patchwork 30 propuestas con paso a paso y patrones" editat per Larousse (2014).

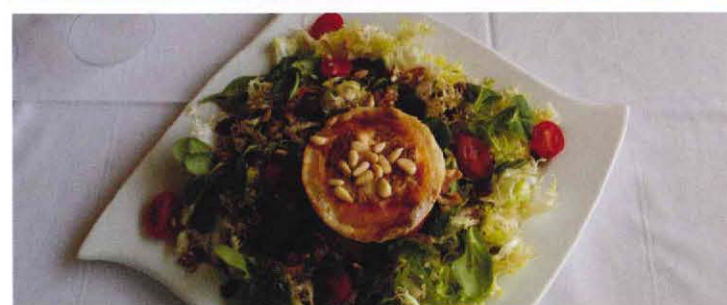
Els caps de setmana fa cursos monogràfics de 8 hores arreu d'Espanya. Les properes cites són a Saragossa, Madrid, Ciudad Real, Cadis i Granada. En aquests monogràfics va començar fent nines, bosses,... i ara, sobretot, es dedica a ensenyar-hi la tècnica watercolor.

Les seves creacions surten d'idees que agafa anant pels carrers, botigues, al Metro, d'una fotografia, un paisatge i després les copia i modifica. No és fàcil realitzar una idea o una imatge amb centenars de retalls de roba. Més d'una vegada, quan està creant una figura nova, s'ha aixecat a la matinada perquè alguna forma no li encaixa i no para fins a trobar la solució.

La creativitat va lligada a la seva personalitat, no pot fer sempre el mateix perquè l'avorreix. Sempre està innovant i creant peces diferents perquè no pot parar de crear.

MERCÈ CATALÀ

Les seves creacions surten d'idees que agafa anant pels carrers, al Metro, d'un paisatge...

MONT-RAS Bar Restaurant

Cuina tradicional empordanesa
Esmorzar de forquilla
C/Torres Jonama, 19
Tel. 629 010 358
17253, Mont-Ras - Girona

Erik Morales

Considera Mont-ras casa seva, va arribar-hi amb 4 anys i s'hi va estar fins als 18 que va anar a Barcelona a la Universitat i per motius laborals ja s'hi ha quedat. Si compta els anys, ja en porta més fora, però Mont-ras sempre serà el lloc, com diu ell, on es va criar i es va formar com a persona.

La base de la seva feina és a Barcelona, però aquesta el fa anar a treballar arreu del món. Ho considera una sort, perquè li permet i li exigeix viatjar molt. Ha rodat a països tan llunyans com diversos, Japó, Índia, Cuba, Malàisia, Argentina, EUA, Vietnam o fins a l'Himàlaia.

El seu càrrec és de director i/o realitzador; nom que no li agrada gaire i, segons diu, "sembla molt pretensions"; ell va per feina. La seva funció consisteix a convertir un guió o una idea en imatges, ja sigui en forma de pel·lícula, anunci o videoclip. Articular una narrativa audiovisual coherent que traslladi les intencions i idees del guió. A part, també és qui lidera l'equip de rodatge per tal de dur a terme tota aquesta tasca.

Quan estava a la Universitat estudiant audiovisuals, enfocava la seva formació cap al món del cinema, però li va sorgir l'oportunitat de fer d'ajudant personal d'un director de publicitat. Allà va aprendre l'ofici, fins que li va sorgir l'oportunitat de començar a treballar com a director/realitzador professional.

Per a l'Erik la part més positiva de la seva feina és que cada dia té nous i diferents reptes. Cada projecte és diferent i li exigeix coses noves fins i tot d'ell mateix, projectes que no ha fet mai i que l'obliguen a sortir de la seva zona de confort.

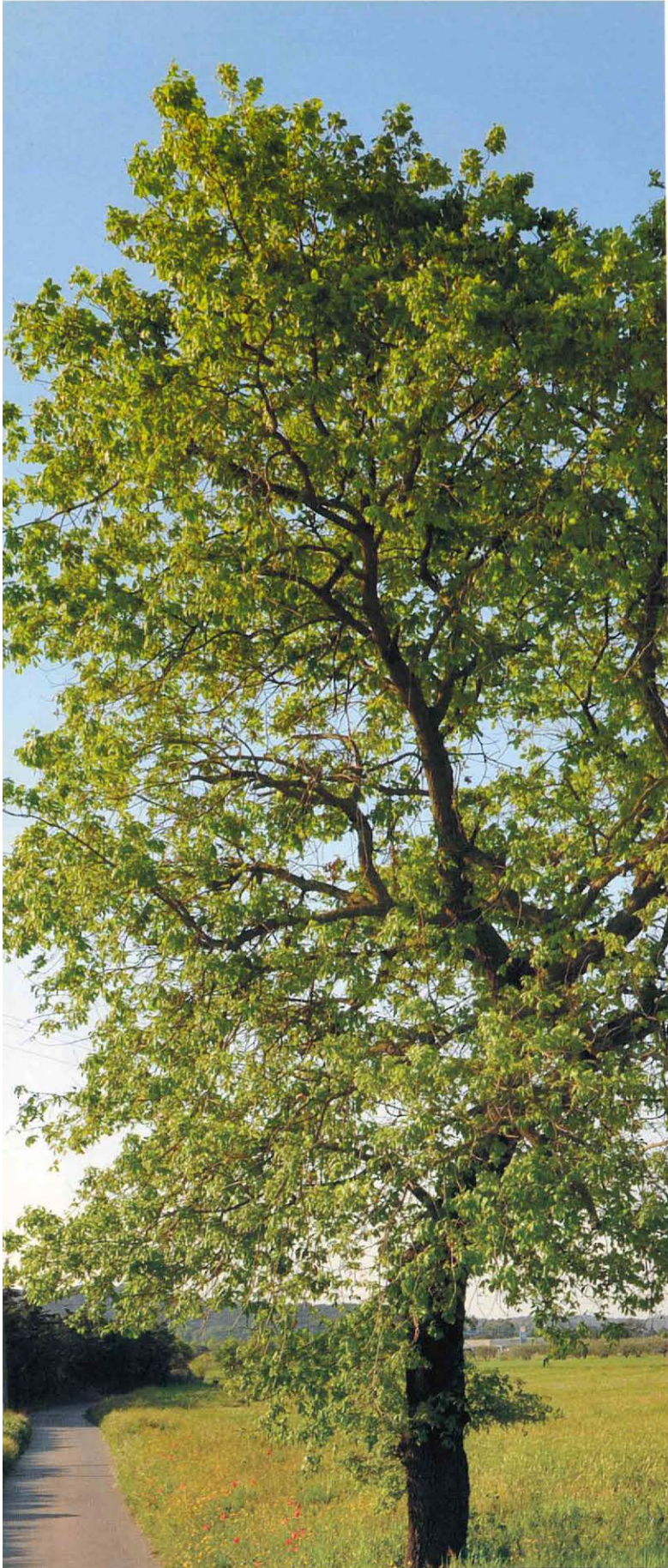
El procés creatiu el viu les 24 hores del dia, es defineix com una mica workaholic (alta dedicació al treball en moments o fase creativa). Ens explica que quan es troba en la fase de "gestació d'un projecte" té el cervell activat tot el dia com si tingués una aplicació oberta en segon pla, per "caçar" idees o captar situacions quotidianes que el puguin ajudar a donar forma al projecte. Viu aquest procés amb normalitat, sense angonya, ni obsessió. I, si no surt la idea, es posa davant l'ordinador, fins que surt.

Per l'Erik la creativitat cal estimular-la, és com un múscul, s'ha d'entrenar cada dia, darrere d'una bona feina creativa hi ha moltes hores de treball dur i si a més la persona té talent doncs, millor.

No podem posar imatges de les obres perquè són audiovisuals, però us recomanem que consulteu la pàgina www.lawebdecanada.com/ i filtreu per Erik Morales, tindreu una grata sorpresa en veure que ha dirigit anuncis que hem vist a la televisió.

MERCÈ CATALÀ

La creativitat cal estimular-la, és com un múscul, s'ha d'entrenar cada dia, darrere d'una bona feina creativa hi ha moltes hores de treball dur.

*Voldria ta ciència,
arbre, per al meu cor;
tu que en el temps gelin ets paciència
i en dia ardent aboques un tresor.*

*[...]
Palpita el vern, de somnis nocturns en recordança.
Tot cintes d'aigua màgica és el desmai suau.
L'om crida el flabiol per a la dansa.
El faig és una església. El roure és un palau.*

*[...]
¿On vas?- les fulles diuen amb llur fidel frisança.
La branca puja sense cap pensament de mal.
Arbre frenat en una fèrtil esperança,
Atura'm tu, si cal.*

*Josep Carner:
Arbres.
Fotografia: Xavier Grañen*

Ferran Cros Cugat

Nascut a Girona, ha viscut a Girona i en altres indrets. L'any 1995 va arribar a Mont-ras, tot i que ha continuat movent-se per diferents contrades –per estudis i projectes–. Ara, torna al poble.

El mar, és ple de monstres de múltiples formes. Ni avisen, ni perdonen i no els ESCULLS, ALERTA.

En Ferran es defineix com un dibuixant autodidacte. La seva afició li ve de ben petit, comença dibuixant a les hores de classe, desconnectava de les explicacions, tot i així, es treu els estudis i el dibuix el porta al coneixement de les altres arts. També és un amant de la fotografia i del cinema, per això, finalment, escull estudiar direcció de cinema. Quan va dir que volia fer aquests estudis, tothom l'encoratjava però la desconfiança augmentava cada cop que se li preguntava per les sortides laborals, el neguitejava. Tot i així, està content amb aquesta dedicació, sent una enorme sensació de benestar, perquè és una tasca que l'omple i li dona vida.

Es mou entre dues aigües: poble o ciutat? Del poble valora la tranquil·litat, però la ciutat és on es poden trobar les sortides professionals. Creu que Barcelona és la ciutat que permet trobar-se i compartir projectes amb persones amb els mateixos interessos, “Si les administracions o ajuntaments impulsessin moviments juvenils relacionats amb la vessant artística podria ser diferent”.

La seva trajectòria professional l'ha portat a fer logos per ‘Exèrcit d'Alliberament musical’ i portades de discs com la d’‘Impúdics’. En el món audiovisual ha treballat per Costa Brava TV. Ha filmat videoclips i directes d'alguns concerts, també ha filmat obres de dansa moderna. Darrerament ha estat fent un programa de ràdio a SomReggae FM. A més a més de tot això ha dissenyat contes personalitzats.

Actualment està muntant el projecte Incomoda, format per quatre socis, amb taller a Palamós. Es tracta de fer disseny artístic per a peces de roba i complements. Li agra-

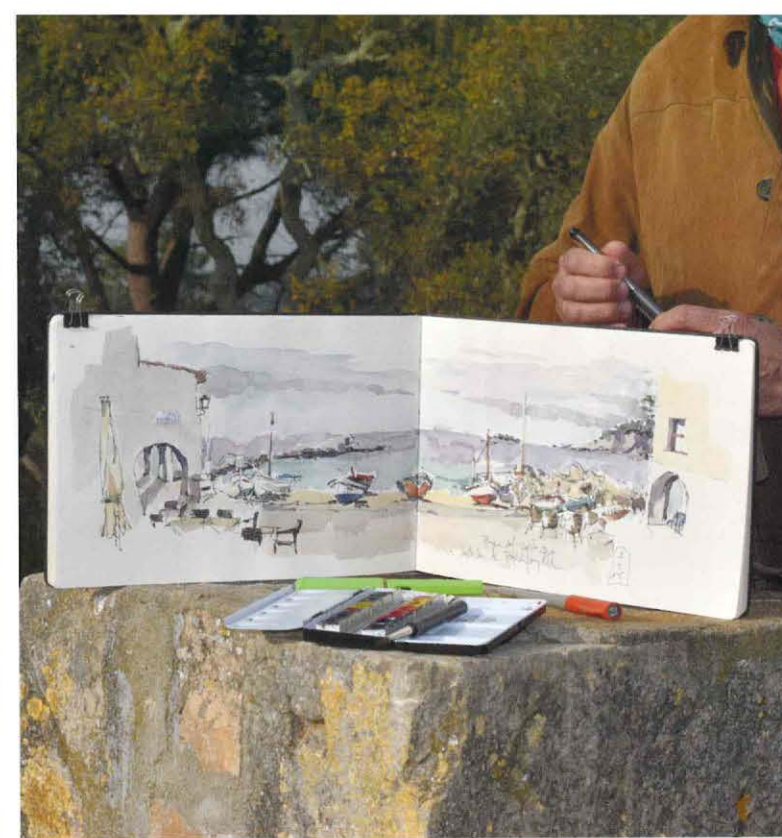
El sentiment és el que impulsa la creativitat

daria que d'aquí sorgís una xarxa de botigues i poder comercialitzar-ho per internet. En el moment de l'entrevista està participant en el rodatge de la segona part de “Ocho apellidos vascos” com a Auxiliar de producció. La seva tasca és ajudar en tot el possible al departament de producció, facilitant el rodatge als altres departaments com els d'il·luminació, càsting, vestuari, etc.

En Ferran creu que la creativitat la portem a dins, però hi ha quelcom que fa que la desenvolupem o no. Pot ser, d'entrada, no som conscients que som creatius, ja que copiem, però de mica en mica anem creixent. La creativitat pot sorgir de la necessitat, si l'apliquem podem millorar molts aspectes de la nostra vida, aportant estratègies que ens ajuden a reaccionar en diferents àmbits i en el coneixement personal, ens mostra els nostres límits. La creativitat requereix estabilitat socioeconòmica, fent projectes amb implicació social per tal de donar-te a conèixer.

A en Ferran l'inspira la vida, les persones, la política internacional. La idea de les obres li ve en moments de meditació, abans d'anar a dormir, quan deixa lliure la imaginació. Amb la seva obra vol transmetre esperança, ja que es considera optimista-realista, tot i que és conscient de la tragèdia que envolta l'ésser humà, malgrat que aquest no vulgui pensar en això.

ANNA VIGATÀ

Lluís Bruguera i Martí

En Lluís és un artista palafrugellenc, fill de família i de cultura surera, que va maldar entre la pressió familiar per seguir en el negoci i la vocació artística; fins que –segons ell, una mica tard– es va decidir pel món de l'art.

Va a marxar a Barcelona a cursar Belles Arts i s'inicia de manera decidida en el món de l'art conceptual. Quan torna a Palafrugell, uns anys més tard, es troba amb la generació de pintors de la vila que viuen arrecerats al que ell denomina comerciants d'art.

No li va agradar ni la fórmula, ni la vida social d'aquests autors per tal de poder vendre la seva obra i es va tancar al seu taller a crear, en un estat general de mal de ventre que li provoca aquest sistema viciat. Va buscar horitzons més amples i exposà fora de Catalunya; va treballar per parir la seva obra a partir d'aquest patiment i d'aquesta angoixa, durant una llarga i difícil etapa.

Ara, convertit en dibuixant urbà diu que gaudeix d'aquesta activitat i es declara un artista feliç i ho explica així: *Jo sempre he tingut habilitat i talent pel dibuix, però la considerava una tècnica artística menor, la qual cosa em feia guardar aquests dibuixos en una carpeta i tornar a tancar-me per produir pintura. Després d'una etapa de dedicació al món dels objectes quotidians transformats en matèria artística, i potser influenciat pel meu nou entorn personal, vaig decidir sortir al carrer i dedicar-me amb intensitat al dibuix, fer això que ara s'anomena dibuix urbà. Ara sóc un artista feliç, m'agrada el que faig, m'agrada el que veig i gaudeixo de l'espai, de l'entorn i dels companys que es dediquen a aquesta especialitat, quan hi coincideixo.*

És una producció a raig, no cal pensar-la, cal copsar uns colors, una llum, una realitat i plasmar-la en un paper. Els pintors urbans som una alternativa artística a la banalització de la fotografia, que ara fa tothom amb un telèfon. Nosaltres personalitzem aquell indret o aquella acció que està passant en un determinat lloc. Per això ens conviden a dibuixar els racons de “Temps de Flors” a Girona o el “Flors i Violes” de Palafrugell, o bé un determinat indret com Calella, tantes vegades fotografiats.

El boom de les xarxes no ha influenciat sinó que ha canviat la relació entre les persones, també la dels artistes amb el mercat i el món. Dins aquest context els dibuixants urbans som artistes “slow” a l'hora de captar una imatge, enfront dels que fan 100 fotografies en un minut. Però, quan acabem, fotografiem la nostra obra, la pengem a la xarxa i en instants és a l'altre cap de món.

Com qualsevol autor intel·lectual, en Lluís Bruguera en aquests 30 anys de vida artística ha anat evolucionant conceptualment i materialment, d'un món tancat i introspectiu, cap a un món quotidià i obert, carregat de vida i de color. I en aquest camí l'autor hi ha trobat la felicitat. Segurament el procés creatiu ha estat el més difícil, potser les seves arrels sureres i l'estil de viure d'aquest rodal hi han ajudat.

MARTÍ SABRIÀ

Els dibuixants urbans som artistes “slow” a l'hora de captar una imatge, enfront dels que fan 100 fotografies en un minut.

MARIA CINTA CUGAT

Travessia de la Riera, 1 - MONT-RAS
Tel 972 30 36 26 - Mòbil 696 340 060

CERÀMIQUES

Crta. Palamós a la Bisbal C-31 Km.330 17253 MONT-RAS
telf i fax 972302571 email ceramiqueslaciutadella@gmail.com

Llavia i Serra 26 Tel. 972 61 12 60
Palafrugell
WWW.distronic.tv

Alimentació

Pinso

Vins a granel

Pizzes

Microcerveseria
Montcat

Tel. 696 28 63 46

Av. Catalunya, 32
17253 Mont-Ras

Marc Capilla

Té 29 anys, ha nascut a Palafrugell i ha estudiat enginyeria informàtica. Ja de petit es feia moltes preguntes: Com funciona un mòbil? Com es millora una televisió? "com? com?" El seu objectiu era dissenyar i construir aparells nous. L'any 2012 la Fundació Banesto va premiar el seu PROJECTE FLIWER, un sistema per optimitzar el rendiment del cultiu de vegetals. Va ser un incentiu extraordinari per tirar endavant.

En Marc és un jove emprenedor del segle XXI. La seva llengua de comunicació amb gent d'altres països és l'anglès, la promoció dels productes que comercialitza es fa a través d'un clip de vídeo, el seu àmbit de treball està en tots els països del món i el seu objectiu és l'optimització de tots els processos, planificació i control al mil·límetre.

En acabar els estudis va començar a treballar a la Sony, a Barcelona. Allà va aprendre a treballar a la japonesa: a viure en un entorn altament competitiu, a desenvolupar l'esperit de sacrifici i prioritzar la feina per sobre dels amics i familiars. El van esbrinar fins a la mort i va aprendre com fer realitat el que havia pensat o dissenyat. Va ser una vivència única.

Al cap de tres anys es va adonar que, efectivament, havia tingut una vivència extraordinària i única, però que ja era hora de marxar i va passar a treballar a una petita empresa ubicada en el Parc Científic i Tecnològic de Girona. Hi va estar dos anys com a cap de desenvolupament i hi va aprendre molt. Però va sentir que li tocava establir-se pel seu compte i així ho

va fer. De seguida va posar en marxa el Projecte Fliwer, el seu propi projecte!

Fliwer és el nom del projecte però, també és el d'un dispositiu amb un aspecte semblant a un comandament a distància que permet conèixer les condicions ambientals en què es troben les plantes i a partir d'aquí, actuar per aconseguir un bon rendiment amb la mínima despesa de nutrients i d'aigua. La comunicació és sempre per via internet o telèfon.

Fins avui hi ha unes trenta persones, la majoria enginyers, que treballen repartits entre Estats Units i Europa. Són gent preparada i ocupada en complir amb els objectius que s'han proposat.

L'empresa va creixent dia a dia gràcies a la gestió d'en Marc. La seva filosofia és: dirigir, marcar-se objectius, planificar, veure resultats i buscar la recompensa de la feina feta. El repte que es planteja ara en Marc Capilla és aconseguir envoltar-se d'emprenedors de casa nostra. Segur que se'n sortirà!

MONTSERRAT LLOVERA

Fliwer permet conèixer les condicions ambientals en què es troben les plantes per aconseguir un bon rendiment amb la mínima despesa de nutrients i d'aigua.

Mercè Paytuví

La Mercè és ganxona de naixement i establerta a Mont-ras des de l'any 1991. De ben petita li havien agradat les manualitats. Arran de la visita a una exposició de tapissos, fa 21 anys, es va iniciar en aquest món amb un curs a l'Embolc de Torroella de Montgrí. Posteriorment, després d'un període d'inactivitat a causa del naixement del seu segon fill, s'inicià al Centre Cultural La Mercè de Girona, on ho va aprendre tot, des de fer tapís fins a ser una professional del tema, aquí assoleix el títol de Mestre Lliçadora.

Ens diu que el tapís és un art molt específic i molt oblidat, un treball completament manual on no hi intervé cap màquina, només el teler. Al principi, per a la Mercè, fer tapís era un hobby, però des de fa 3 anys s'hi dedica professionalment. Actualment imparteix classes a Mont-ras i també a la població de Castell d'Aro. Durant aquesta trajectòria ha fet diferents exposicions i també participa en mercats d'artesanía.

La Mercè és una persona molt observadora que es nodreix de tot el que l'envolta i li agrada molt treure les coses de context, potser d'aquí la seva creativitat a l'hora de la confecció d'algun tapís. Ara mateix, amb el grup d'alumnes que té a Castell d'Aro, han exposat un tapís fet de paper i bosses de plàstic. Un tapís realitzat cent per cent amb material reciclat. Qualsevol moment és bo i qualsevol cosa es pot fer servir per crear. Segons la Mercè tothom és creatiu però molta gent no ho desenvolupa, realment, tots a la nostra manera som creatius.

Un grup molt reduït d'artesans estan intentant aixecar l'art del tapís però és molt difícil. La Mercè porta a terme la seva feina al taller que té a casa i sempre treballa amb la llum natural del dia, es necessita molta claror i és durant el dia quan realitza les obres de tapís i a les nits es dedica a fer altres creacions com bosses, cinturons i bijuteria tot fet amb l'art del tapís.

La Mercè ens explica que fent tapís, arribes a aconseguir una desconexió total de tot el que t'envolta i tot i que no ho sembla és un art que et tranquil·litza i et fa trobar la pau, és una eina molt bona per a la gent gran, perquè han d'utilitzar molt el cap i les mans i això és molt bo pel cervell.

IRENE GENÍS

L'art de teixir un tapís és complicitat entre lliçador i teler, converses de l'ordit amb la trama, fantasies de textures amb colors, sentits de pinta i agulles. Particularment, un aliatge de sensacions il·limitades.

www.tapisiprou.cat

Xavier Juanals

Palafrugellenc de naixement però tal com ens diu ell, mont-rasenc d'adopció des de fa molts anys, ens confessa ser un enamorat del poble de Mont-ras.

En Xavier porta la música a la sang des del dia que va néixer. El seu avi, en Lliberat Juanals, era considerat un dels millors fiscorns de la Principal de la Bisbal. El seu Pare, el mestre Emili Juanals, un gran mestre de la música que va formar part de l'Orquestra Maravella i també de la Costa Brava, fou el compositor de la sardana "Mont-ras sota Cucala". Una família dedicada plenament a la música.

De ben petit s'inicià en estudis de música, amb 5 anys ja era alumne del Mestre Frederic Sirés i, va estudiar al Conservatori de Barcelona i també al de Girona. Tot i que el seu ofici és el de treballador de banca, també es dedica a la música. És fundador del conegut grup Tren de la Costa, juntament amb el seu gran amic Josep Maria Cassà. Ha editat diferents CD's de creacions pròpies, totes fetes a piano, tant acústic com elèctric.

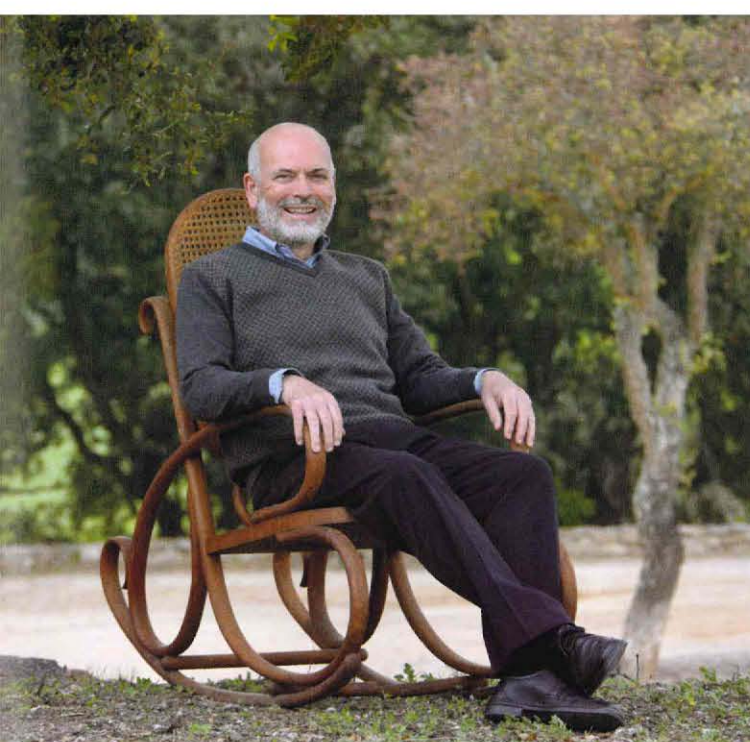
Per en Xavier la música és un art, com la pintura, l'escultura, la poesia i com tot art molt difícil de comprar, particularment creu que tot l'art hauria de ser més promocionat per part d'ajuntaments i institucions.

En Xavier viu intensament la creativitat, crear una peça de música ho compara amb el fet de parir un fill. Ens explica que el moment creatiu el pateix molt, però després, un cop tens la peça mestra feta, arriba el moment més àlgid i que més feliç el fa. En aquest moment es dedica a vestir i guarnir la peça. Aquí, realment, és on gaudeix plenament de la creació. Per finalitzar, tan sols li resta poder tocar la peça al públic. Aquests moments de creació moltes vegades són el refugi d'aquell dia que no ha estat un bon dia per qualsevol mal de cap.

Segons en Xavier la creativitat la té tothom, d'una manera o d'una altra la creativitat és expressar els teus sentiments: "La música és per a mi una de les millors formes per expressar els sentiments. M'agrada compondre per expressar-me de la forma més íntima, però també ho puc fer en les actuacions en directe, on el meu entusiasme és tan fort, que més d'una vegada ho he fet amb dècimes de febre".

IRENE GENÍS

Sóc un enamorat dels pianos en totes les seves versions, és per això que el piano és la base del meu últim CD, tan l'acústic com l'elèctric.

LA FOTOGRAFIA NO ES FA, ES CREA

LLUÍS MAIMÍ CASANOVAS
Fotògraf

Personalment penso que la creativitat en fotografia comença en el moment que posem l'ull darrere el visor de la càmera. Aquesta primera reflexió està pensada des del punt de vista del fotògraf que no es guanya habitualment la vida amb la fotografia. Ara bé, els fotògrafs professionals, tant industrials com publicitaris sí que han de tenir per força una gran creativitat per tirar endavant el seu comès.

La creativitat ja es pot trobar als inicis de la fotografia i no precisament amb la fotografia. Hem llegit que la fotografia va tenir un fort impacte sobre els impressionistes. Les imatges de les ballarines de ballet d'Edgar Degas (1834-1917), per exemple, estaven inspirades en les fotografies fetes en ràfega d'Eadweard Muybridge (1830-1904), en les quals es podien veure persones i animals en moviment. Si pensem que la fotografia es va fer accessible per a tot el món l'any 1900, gràcies a la introducció als mercats de la càmera Kodak Brownie, hem de suposar que ambdós artistes van tenir una creativitat molt prematura en aquest sentit.

La fotografia com a mitjà de crítica social va ser molt innovadora cap als anys 30, però fer fotografies de la vida quotidiana no tenia res d'innovador. El sorgiment de les càmeres lleugeres en aquesta mateixa època, va permetre l'espontaneïtat en la presa de fotografies així com capturar la instantània a fotògrafs de gran renom com Henri Cartier-Bresson i Ansel Adams, entre d'altres. Més tard ho va fer Robert Capa, en el decurs de la Guerra Civil espanyola i posteriorment a la Segona Guerra Mundial. Aquest va ser uns dels moments, al meu parer, que va permetre als fotògrafs tenir una certa creativitat i autonomia de moviments.

De fet, mirant una mica més enrere, descobrim que László Moholy-Nagy, va començar a experimentar amb la fotografia l'any 1921, creant fotografies extraordinàries mitjançant objectes sobre paper fotosensible o sobre plaques fotogràfiques que tot seguit exposava a una font de llum, anomenant l'experiment "fotografia sense càmera". En aquest cas podríem dir que això, aquest experiment, podria ben bé anomenar-se fotografia creativa. Actualment hi ha veritables artistes que innoven en el món professional, que són realment creatius. I si no, fixeu-vos en les fotografies publicitàries de la marca United Colors of Benetton. No us les descriure, només aneu a internet i les veureu. Punyents, agosarades i, fins i tot, alguna de mal gust, depèn de com t'ho miris. Però, això sí, molt creatives. Es fan notar, provoquen, sorprenen. I precisament és això el que es busca.

En el fons tots els fotògrafs creen, totes les fotografies tenen una creativitat, en el paisatge, en el retrat, reportatge, publicitat... En el moment d'enquadrar, creen. I posteriorment, en el moment d'enquadrar-la definitivament, també.

Fins i tot els grans fotògrafs que han aconseguit fotografies memorables, com per exemple *El petó* (1950), del fotògraf francès Robert Doisneau, ara resulta que hi ha veus que asseveren que l'escena va ser premeditada i la parella que es fan el petó es va barrejar entre la gent a propòsit. Per tant va ser una fotografia creada. "I què?", em pregunto jo. "Tant se val, si la foto és bona".

Està clar que hi ha hagut grans fotògrafs que han tingut l'habilitat de crear sense posar l'ull al visor. Fotografiant amb la càmera dins d'una bossa amb un forat, amb disparador de llarga distància, com ara Joan Colom, amb la sèrie aconseguida en condicions molt precàries de llum, en el món nocturn del Raval de Barcelona. Unes creacions molt sensuais, per cert.

També voldria esmentar d'altres fotògrafs catalans: Xavier Misserachs, bon amic, molt proper, ja que havíem coincidit diverses vegades fent de jurat en concursos i havíem parlat de fotografia. Autor del magnífic llibre *Criterio fotográfico*, entre d'altres, que molts de nosaltres encara el tenim damunt la tauleta de nit a tall de breviari. Recordar, també pel seu bon criteri, l'ocurrent Oriol Maspons, del qual vaig tenir l'honor que em fes la presentació de la mostra *Eivissa i Formentera 1975* (2008). Finalment, una recomanació, mireu les fotografies de Joan Fontcuberta, si teniu l'ocasió. Els tres fotògrafs, diferents estils, però amb una gran personalitat.

M'agradaria acabar aquestes ratlles comentant-vos que, per motius d'amistat amb una família belga, temps enrere vaig tenir ocasió de conèixer de prop l'estudi *The Image Factory*, amb seu a Brussel·les, de dos germans fotògrafs, els quals es dedicaven plenament a la fotografia comercial, industrial i publicitària.

Allà vaig veure amb pèls i senyals el que realment és la creativitat. Publicitat feta, precisament per a grans marques europees: xocolatines, perfums, automòbils i motos, moda... Vaig veure crear en un plató un contingut publicitari des que els porten el material en caixes fins a la foto final per presentar al client. Això era fotografia creativa.

Ara fa un any, Christian Duprez Vanhee, la persona que feia que la fotografia cobrés llum i vida, que era realment un crac de la creació fotogràfica i del disseny, va morir prematurament. A ell va dedicat aquest article que ha pretès parlar de la creativitat fotogràfica. I també, per tu Benoit, un fotògraf excepcional. Actualment és corresponsal del *París Match* a Bèlgica.

Foto I

Fotografia de Christian Duprez Vanhee

CINEMA

MAR MEDIR

EL PRODUCTOR CREATIU

Si en pintura l'artista i creatiu és, sense cap mena de dubte, el pintor; en la fotografia ho és el fotògraf. En una novel·la, l'escriptor; en música, el compositor. I en una pel·lícula? Només ho és el director?

En el procés de creació d'una pel·lícula hi intervé molta gent. Només l'equip de rodatge pot ser d'unes 100 persones de professions molt diferents. I durant el procés de desenvolupament, postproducció i distribució, n'hi intervenen moltes més.

Tot aquest enorme equip humà treballa en la creació d'un producte que l'espectador rebrà al cinema o a casa seva. Però, quins són els oficis creatius? Segons la normativa actual es consideren només professions creatives la del guionista, la del director, del director de fotografia, dels músics i del muntador de la pel·lícula. I en tot aquest procés, on queda el productor?

Fa uns mesos el diari Ara va publicar un article titulat "Els productors sense puro: la sang nova del cinema". Referint-se a aquesta figura que tots tenim al cap quan parlem de productors de cinema: el senyor ric, amb el puro, que es limita a ser qui finança el film. Si mai va existir aquest estereotip de productor, fa temps que ha quedat enrere, substituït per una persona que és l'única que es troba en tot el procés de creació de la pel·lícula, des de la idea fins a la distribució.

Com destacava el diari, els nous productors ja no surten de les escoles de negoci sinó de les escoles de cinema i són joves preparats per participar en totes les fases de realització d'un film. Tal com indica David O. Selznick, productor de films com "Allò que el vent s'endugué" o "Rebecca": el productor ha d'estar capacitat no només per criticar; (...) ha de ser capaç d'asseure's i escriure una escena, i si critica al director, no pot dir només "no m'agrada", sinó indicar com ho dirigiria ell mateix.

Ha d'entrar a la sala de muntatge i, si no li agrada com ha quedat una seqüència ha de ser capaç de reeditar-la.

Aquestes, però, no són les úniques tasques que realitza el productor sinó que ha de ser una persona capaç de veure el potencial en una idea escrita en un paper. A vegades, tot i que poques en la nostra indústria, és també qui escull el millor director per realitzar la idea que li ha estat presentada. En qualsevol cas, el productor és la persona capaç de visualitzar la història plasmada en un paper i compartir aquesta visió amb el director. No és fàcil, per exemple, rebre el guió d'una adaptació del conte de Blancaneu ambientada en l'Espanya dels anys 20. Una proposta, a més, en blanc i negre i muda. Doncs algú va ser capaç de reconèixer l'interès de la mateixa i el talent del director i va decidir invertir els recursos en desenvolupar i produir el projecte. En la nostra indústria, només els productors són les persones capaces de compartir la visió

del director des del principi fins al final del projecte i de donar a aquesta idea allò que es mereix, així com de transmetre-la a tots aquells que participaran en la pel·lícula.

El productor, en resum, és l'encarregat d'identificar el projecte adequat per al moment adequat, identificar i aconseguir implicar les persones correctes perquè una història prometedora es converteixi en un bon guió. Ha de trobar el director idoni i els col·laboradors perquè el guió es transformi en una bona pel·lícula, no només l'equip tècnic que portarà el film a bon terme sinó també l'equip artístic. El productor pot i ha d'opinar sobre els actors que protagonitzaran la pel·lícula. Ha de defensar el projecte creatiu dels autors al mateix temps ha d'obtenir un producte que agradi al públic i interressi a televisions, distribuïdors, etc. assegurant-se la col·laboració dels financers audiovisuals que després rebran un percentatge dels beneficis. I finalment, ha de ser capaç de trobar el posicionament de màrqueting adequat per tal de maximitzar l'impacte i l'audiència de la pel·lícula. I per sobre de tot, i en tot moment, el productor és el responsable final de la creació de la pel·lícula. Produir, per tant, és una responsabilitat que inclou les decisions comercials però també les creatives.

Tornant a l'exemple de "Blancaneu", un cop escollit el projecte i aixecada financerament la producció, d'entre les múltiples decisions i propostes creatives dels productors, la Sandra Tàpia (Celrà, 1983), productora associada del film, va ser qui va proposar que la cançó principal del film la cantés la Silvia Pérez Cruz. Aquesta decisió creativa li va valer a la jove intèrpret palafrugellenca el Goya a Millor Cançó Original.

Un altre productor conegut de terres gironines és l'Edmon Roch (Girona, 1970), una persona capaç de veure el potencial d'un curtmètrage d'animació i convertir-lo en una de les pel·lícules més rendibles del cinema espanyol dels úl-

tims anys: "Les aventures de Tadeu Jones". L'Edmon, en una entrevista a La Voz de Galicia fa uns mesos, comentava que quan va treballar amb el director de cinema Peter Greenaway ("Las maletas de Tulse Luper") va aprendre una cosa molt important: quan et diuen que alguna cosa és impossible, no és que no es pugui fer, és que no es pot fer de manera convencional. Sempre trobàvem la manera de resoldre problemes, que si els haguéssim enfrontat d'una manera convencional, no hauríem pogut solucionar.

I és que la definició de creativitat, segons els teòrics publicitaris, és un estil de pensament no convencional enfocat a la resolució de problemes. En el cinema, el productor no és res més que la persona que resol, un per un, tots els problemes fins a fer possible la creació de la màgia que ens arriba als espectadors a través de les pantalles.

Foto I

Silvia Pérez Cruz

Lliurament dels Goya

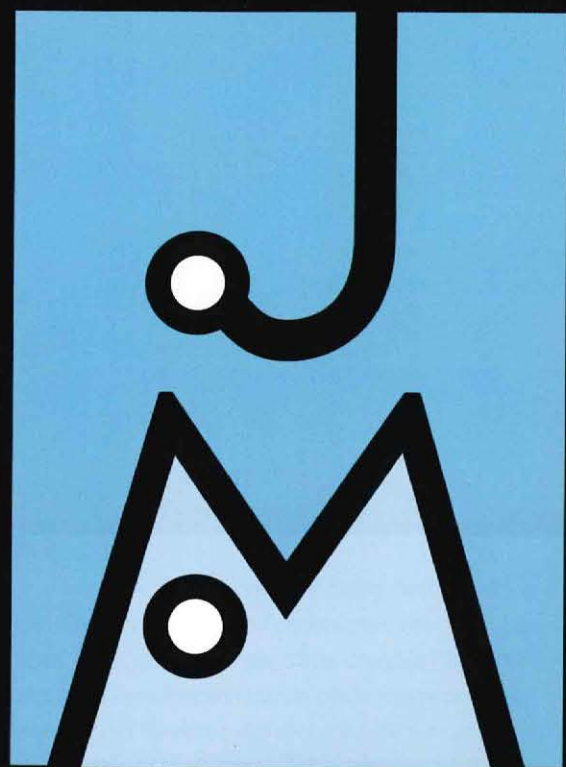
Foto II

Les aventures de Tadeu Jones

Foto III

Maribel Verdú interpreta la reina malvada de Blancaneu, que Pablo Berger trasllada a l'Espanya dels anys 20.

PEIXOS

JOAN

MIQUEL

C/Torres Jonama, 53. Mont-ras
Mercat Municipal de Palafrugell

Tot tipus de peix de costa i marisc
per encàrrec. Tel. 686 41 53 97
Obert matí i tarda

taxis, microbusos i autocars
maype taxis
maype

M. 633 281 465

M. 644 405 326

C/Lluís Companys, 4
Local 1 - PALAFRUGELL
info@maypebus.com

PELOKERO

Estilista
Perruquera **SANDRA**

C/ Torres Jonama, 21 - MONT-RAS - Tel. 972 11 36 45

Narcís Gaviña
PINTURES

Mòbil 609415101

C/ Pujada Cucala, 22 17253 MONT-RAS

G i G
PISCINES

MANTENIMENTS
INSTAL·LACIONS I REPARACIONS
TELA ARMADA - LINER
SERVEI TÈCNIC PROFESSIONAL
RECANVIS I ACCESSORIS
PRODUCTES QUÍMICS

BOTIGA
c/del Carrilet, 29
17253 MONT-RAS
Tel: 972 304479

gigpiscines@hotmail.com

www.gigpiscines.com

LA DIABÒLICA MANIA D'ESCRIURE

FUNDACIÓ JOSEP PLA

"26 d'abril. - Hi ha persones que com més complexa és una situació, com més difícil és, per exemple, la situació econòmica familiar, amb més força reaccionen i amb més frontal resolució s'hi encaren; altres, en canvi, queden alatrencats, dubitatius, i abandonen la partida amb una gran facilitat. Independentment de l'èxit o del fracàs, hi ha persones que tendeixen, instintivament, a caminar endavant; altres tendeixen a la fugida, a la retirada.

- De vegades la teva timidesa és tan visible -em deia avui Alexandre Plana- que dónes la impressió de creure que utilitzar les cames per a caminar és una espècie de privilegi excepcional...

Això és molt ben observat.

S'hi hauria d'afegir que, com tots els tímids, jo sóc capaç de moments d'audàcia. Aquests moments d'audàcia se'm produeixen, generalment, quan tinc una ploma a la mà." Josep Pla. El quadern gris. OC I, 603

"23 desembre. - Ara que dins de l'aire flota aquesta cosa indescriptible, humanament tendra, íntima, de les festes de Nadal, m'obsessiona la sequedat de cor, l'eixarximent, l'esterilitat sentimental. És una esterilitat que m'alarma perquè deu formar part de la pròpia naturalesa íntima. No sento el menor impuls d'adorar res. La meua sensibilitat social és negligible, escassa. Sento que la família parla, amb entusiasme, de la missa del gall. No arribo pas a interessar-m'hi. És objectivament desagradable no sentir cap il·lusió -ni la il·lusió de les dones, ni la dels diners, ni la d'arribar a ésser alguna cosa en la vida-, només de sentir aquesta secreta i diabòlica mania d'escriure (amb tan poc resultat), a la qual ho sacrifico tot, a la qual probablement ho sacrificaré tot en la vida. Em demano: ¿què és preferible: un passament mediocre, alegroï i conformat, o una obsessió com aquesta, apassionada, tensa, obsessionant?"

Josep Pla. El quadern gris. OC I, 451

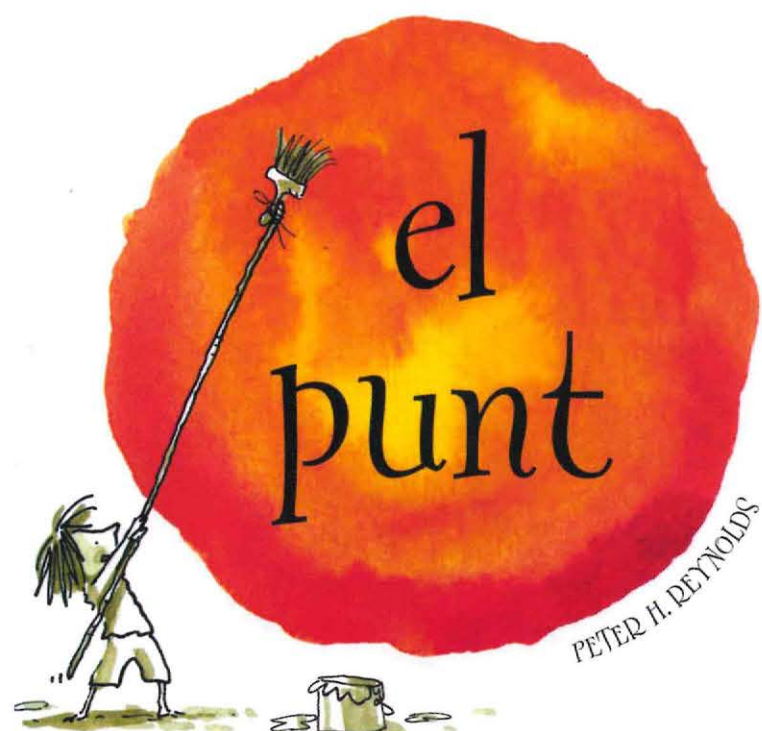
Foto I

Josep Pla davant la seva biblioteca. Mas Pla, 1922. Fundació Josep Pla, col. Ed. Destino.

CONTE

ISABEL ANTÚNEZ

ON HI HA UN PUNT HI HA UN CAMÍ

“El Punt”, un bonic conte il·lustrat per Peter H. Reynolds, nascut al Canadà l’any 1961, ens explica la història de la Vashti, una nena de 10 anys que pensa que no sap dibuixar. Un dia la seva professora d’art li diu que faci un dibuix, ella no sap per on començar, però la seva professora l’anima: -“Fes una marca i mira fins on et porta”. Vashti comença dibuixant un petit i insignificant punt. Ella no sap que aquest punt serà el primer pas per fer un viatge ple de sorpreses que l’ajudaran a descobrir i a desenvolupar l’esperit creatiu que porta dins seu.

D’una manera molt senzilla ens parla del valor que pot tenir un petit impuls d’ànim o una valoració positiva. Ens endinsa en el procés artístic: les idees, la creativitat, la valentia, l’originalitat, l’expressió i la necessitat de compartir l’ experiència artística individual.

Un conte que ens diu que la creativitat no està marcada per patrons, que la inseguretat no hi és present quan som creatius i que hem de confiar en les nostres capacitats.

Els infants no tenen por a equivocar-se, ni tenen por al fracàs, no tenen el sentit del ridícul, són curiosos, tenen imaginació i els agrada experimentar. És a mesura que anem creixent que ens sentim condicionats pels patrons establerts, pel que està bé i el que està malament i deixem d’alimentar la nostra creativitat.

La curiositat per experimentar coses noves, la capacitat per gaudir de tot el procés més enllà del resultat final, l’interès per descobrir les pròpies possibilitats, ens ajudarà a desenvolupar el nostre creixement creatiu.

Ser creatiu implica sentir curiositat, tenir seguretat i arriscar-se; tenir la capacitat per saber qüestionar-nos les coses, imaginar, tenir idees originals, ser innovadors, posar imaginació en el que fem, tenir noves idees i ser crítics amb els resultats obtinguts.

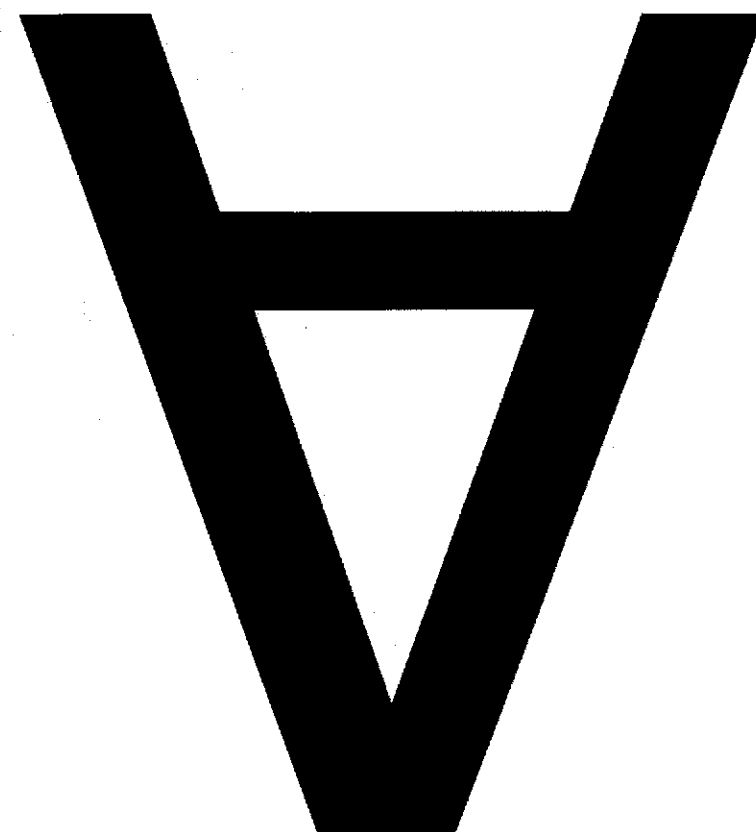
Ken Robinson, nascut a Anglaterra l’any 1950, considerat en aquests moments com un dels millors experts en l’estudi del desenvolupament de la creativitat, la innovació i la qualitat de l’ensenyament ens diu:

“La creativitat és una destresa que es pot aprendre i també ensenyar, s’aprèn igual que s’aprèn a llegir”.

www.slideshare.net/mbertr28/el-punt-8359530

OBJECTE POÈTIC

ANNA VIGATÀ

CAP DE BOU

P. A.

Blossa

Els poemes visuals són una expressió artística, bàsicament iconogràfica i experimental, que ha arribat a constituir un gènere propi. En aquesta poesia es produeixen interrelacions entre el simbolisme, el disseny i la poesia.

En Joan Brossa, un dels fundadors del grup avantguardista Dau al Set, va ser un defensor i impulsor de la poesia visual de la literatura catalana.

© Foto Paco Dalmau

QUIM CASELLAS

PILAR GIMÉNEZ

En Quim Casellas és el cap de cuina del restaurant Casamar de Llafranc, ubicat en l'hotel que porta el mateix nom. La cuina és art i l'art creació i, qui millor per omplir aquest espai que en Quim, qui amb el seu treball i constància va aconseguir una Estrella Michelin l'any 2011, un orgull pel 'Petit Empordà'.

Quins records tornar al Casamar, contemplar Llafranc des de la terrassa de l'hotel, no té preu, mentre esperava en Quim, he recordat unes paraules que em va dir fa uns vint anys, havia anat a comprar fruita i verdura; i en arribar estava, no enfadat, més aviat dolgut, em va dir: "en un racó del magatzem hi havia unes carxofes precioses", quan m'hi he acostat m'han dit: "aquestes caixes estan reservades". Més tard va veure que estaven destinades a un prestigiós restaurant de la zona, i va sentenciar: "un dia aquell racó serà per a mi" i, ho ha aconseguit.

Aquest cuiner i empresari té un tarannà obert, jovial i entusiasta, té una frase que li encanta: "quan trobes la feina que t'agrada ja no tornes a treballar mai més".

Ell és creatiu en diferents àmbits, empresarialment ha creat el model d'empresa que somniava. Reconeix sempre el paper que ha jugat tota la família en el seu creixement professional. Sense aquest suport no es pot crear ni es pot generar confiança en l'equip per desenvolupar noves idees. L'apassiona la relació amb la gent i sobretot crear equip per dur a terme un projecte. Actualment es troba engegant-ne un fora de l'empresa familiar, tot un repte, però confia amb la gent que l'acompanya.

La seva és una feina creativa, combinar aliments i trobar l'objecte adient on presentar-lo dona valor a la tasca portada a terme. En Quim té molt en compte les estacions i la varietat de productes de la zona, així com el valor que tenen els productors de proximitat, tot influeix en el resultat final. És com si volgués posar el paisatge a la cassola, com deia Pla.

Aquesta feina té un futur prometedor, sobretot des de que s'han potenciat els estudis de restauració, això permet als joves accedir a les cuines amb més facilitat; a més, comenta que cal ajudar-los, recolzar-los i el més important, il·lusionar-los; deixar que se sentint part d'un projecte ja que també han de saber que hi hauran de posar esforç i ganes. Parla per la seva pròpia experiència, així és com ell ho ha viscut, la família sempre li ha fet confiança i li ha donat tot el seu suport.

© Foto Paco Dalmau

En Quim té un gran cor. Després d'haver participat en unes jornades solidàries a Madrid, va organitzar, amb l'Ajuntament de Palafrugell i amb la col·laboració de diverses empreses, un dinar solidari per a la mainada i els voluntaris que participen en programes d'entitats sense ànim de lucre de la Vila i de pobles veïns.

Test de brandada de bacallà amb mini cebes i espinacs

Ingredients per a 4 persones

Per fer la brandada

4 bosses del buit 15 x 20
1 kg llom de bacallà Jumbo
4 grans d'all
2 fulles de llorer
500 ml oli d'oliva
2 g sal

Per fer la terra

50 g farina d'ametlla
50 g farina d'arròs
50 g mantega
35 g alfàbrega
5 g sal fina
7 g sucre

Torrada

4 discos de 6 cm de diàmetre

Per als espinacs

1 bossa d'espinacs de 150 g
5 ml oli d'oliva verge
5ml vinagre de poma
2 g mel de mil flors

Elaboració

Per fer la brandada

Poseu a escalfar l'oli d'oliva amb els grans d'all pelats i les dues fulles de llorer. Quan l'oli arribi als 80° C retireu les fulles de llorer i afegiu el bacallà al punt de sal, ben assecat i tallat a dauets de 2x2. Confiteu lentament durant 15 minuts. Poseu a la Thermomix i turbineu a velocitat turbo durant 4 minuts. Comproveu que la textura sigui uniforme i reserveu un cop freda en bosses de 200 g cadascuna.

Terra d'alfàbrega

Amb la Thermomix, tritureu les farines i l'alfàbrega amb sal i sucre a velocitat turbo fins que quedi una pasta homogènia i uniforme. Seguidament, sense baixar la velocitat, incorporeu lentament la mantega des de fred, poc a poc, per tal que la barreja accepti la grassa. Estireu a la safata de forn o silpat i coeu a 180° C en sec, amb períodes d'un minut fins que sigui cuit i no perdi el color. Aproximadament 10 minuts.

Torrada

Talleu 4 discos de 6 cm de diàmetre i torreu al forn a 180 graus durant 5 o 6 minuts. Guardeu en un tàper i gel de sílice.

Espinacs

Escolliu les fulles més tendres i llises, talleu una mica l'arrel i poseu-les en aigua i gel. Assequeu-les i amaniu-les amb la vinagreta de mel que fareu tot barrejant els ingredients (Oli, vinagre de poma i mel)

Presentació

Agafeu un test de terrissa i poseu un disc torrat al mig del test. Afegiu la brandada fins al primer llinar, incorporeu el crumble cobrint tota la superfície i claveu els brots d'espinacs ben amanits a sobre com si brotessin del test.

FITOR, UN RETALL D'HISTÒRIA

JOSEP MARIA FARRERÓ

Distància: 9'17 km
Recorregut: circular
Tems total : 2h 30' aprox.
Altitud màxima: 309 m

El punt d'inici i d'arribada d'aquesta passejada és el Coll de Vicenç (4 camins) a prop del Mas Carrony. Ens dirigim en direcció Nord (Fonteta) i tot seguit albirem el Mas Petit d'en Plaja, ara refugi de gossos dels caçadors de senglars. A poca distància localitzem el dolmen de la Roca de l'Aglà (la Gla), una galeria catalana en forma d'U feta de lloses de pissarra. Del túmul artificial de tendència circular en queden restes visibles. Situat a 260 m d'alçada i construït vers 2700-2200 aC.

Seguim l'itinerari fins el Camp de la Cadena (cruïlla de 5 camins), direcció al Mas Plaja (camí només per a vianants). Abans, però, ens aturem a la teuleria del Mas Plaja. Al segle XVIII la producció de suro fou tan important a les Gavarres que esdevingué el motor de la puixança econòmica de tota la zona.

Tot aquest creixement va augmentar la demanda de material de construcció, i al Mas Plaja s'instal·là una rajoleria que s'especialitzà en la fabricació de teules.

Creuem la riera i després d'un breu i costerut tram s'albira l'església de Fitor amb el seu campanar inclinat. La història diu que el 29 de gener de l'any 948, el bisbe Gotmar de Girona va venir a Fitor per consagrar l'església de Santa Coloma. Ara, fa goig veure'l després de la seva restauració.

LES GÀBIES DE FERRO

Com a fet extraordinari en Miquel Torroella i Plaja (escriptor i fill d'aquesta zona) narra que el febrer de 1916 tres malfactors van intentar robar a la rectoria que, en aquells moments, presidia mossèn Joan Batlle, fill de Flaçà. Els lladregots van torturar al rector per aconseguir els diners i al final van marxar sense obtenir cap botí. El mossèn va morir pocs dies després degut als maltractaments. Els tres assaltants van ser detinguts i sentenciats a morir esquarterats. Segons Miquel Torroella, els caps els van posar en tres gàbies de ferro penjades a la vora de l'església. I el cas és que fins l'any 1972 hi va haver una gàbia de ferro penjada en un suro d'aquest indret. Després va ser espoliada i posteriorment retornada.

Altres fonts donen una visió diferent del càstig. Segons aquestes, els lladres van ser reclosos en presidis de colònies africanes. Una làpida sepulcral que, abans de la restauració de l'església, estava situada al llindar de la porta d'entrada explica en llatí aquesta història, actualment aquesta làpida es troba a l'interior.

FORAGITANT EL TEMPORAL

Fem unes passes més per arribar fins a la Creu del Padró, on antigament s'hi anava en processó per la Santa Creu, el dia 3 de maig. Des d'allà, amb la Veracreu, es beneïen els camps. També s'hi solia anar en processó pel Corpus i es feia una benedicció del terme. I, si s'acostava algun temporal, a corre-cuita, hi anava el rector per beneir i foragitar-lo. Alguna vegada es feia des del campanar o des d'algun comunidor per comunir (foragitar) el temporal. Aquesta era la principal funció de la Creu del Padró formada per una columna de pedra, una llosa quadrada com un altar i, al bell mig, una creu de ferro que el dia de la Santa Creu de Maig s'acostumava a ornamentar amb flors boscanes. Darrere l'església de Mont-ras també hi ha un Padró, en aquest cas, sense creu perquè algun malfactor se la va emportar.

MÉS VESTIGIS DE LA NOSTRA HISTÒRIA

Seguim en direcció al dolmen del Llobinar, sepulcre de corredor de cambra situat a 262 m d'alçada sobre el nivell del mar i construït vers el 3000-2700 aC segons Josep Tarrús, Joan Badia i altres, en trobem una referència a "Dolmens i Menhirs" de Guies del Patrimoni Comarcal. A pocs metres d'aquest, la Pedra dels sacrificis, amb inscultures (cavitats circulars que no se sap ben bé quina funció tenien, tot i que hi ha diferents hipòtesis o interpretacions). Reculem fins a can Puig i pugem fins a trobar la pista principal. Prenem el corriol de les Lloses fins a retrobar la pista i, a l'alçada dels eucaliptus, agafem el camí de l'esquerra, un corriol ens portarà al lloc d'inici, el Coll de Vicenç. Cal esmentar que, just al final i al bell mig del camí hi ha una vorada de poliol o puriol (*Mentha pulegium*), herba medicinal, digestiva i aromàtica que s'utilitza en infusions. Si la flairem, segur que ens revitalitza del cansament de la passejada.

Salut i cames!

latorreferrera.wordpress.com/

Foto I

Fitor al capvespre (Xavier Grañén)

Foto IV

Mas Petit d'en Plaja (Josep Maria Farreró)

Foto II

Bassa de can Puig (Josep Maria Farreró)

Foto V

Rajoleria de can Plaja (Josep Maria Farreró)

Foto III

Pedra dels sacrificis (Josep Maria Farreró)

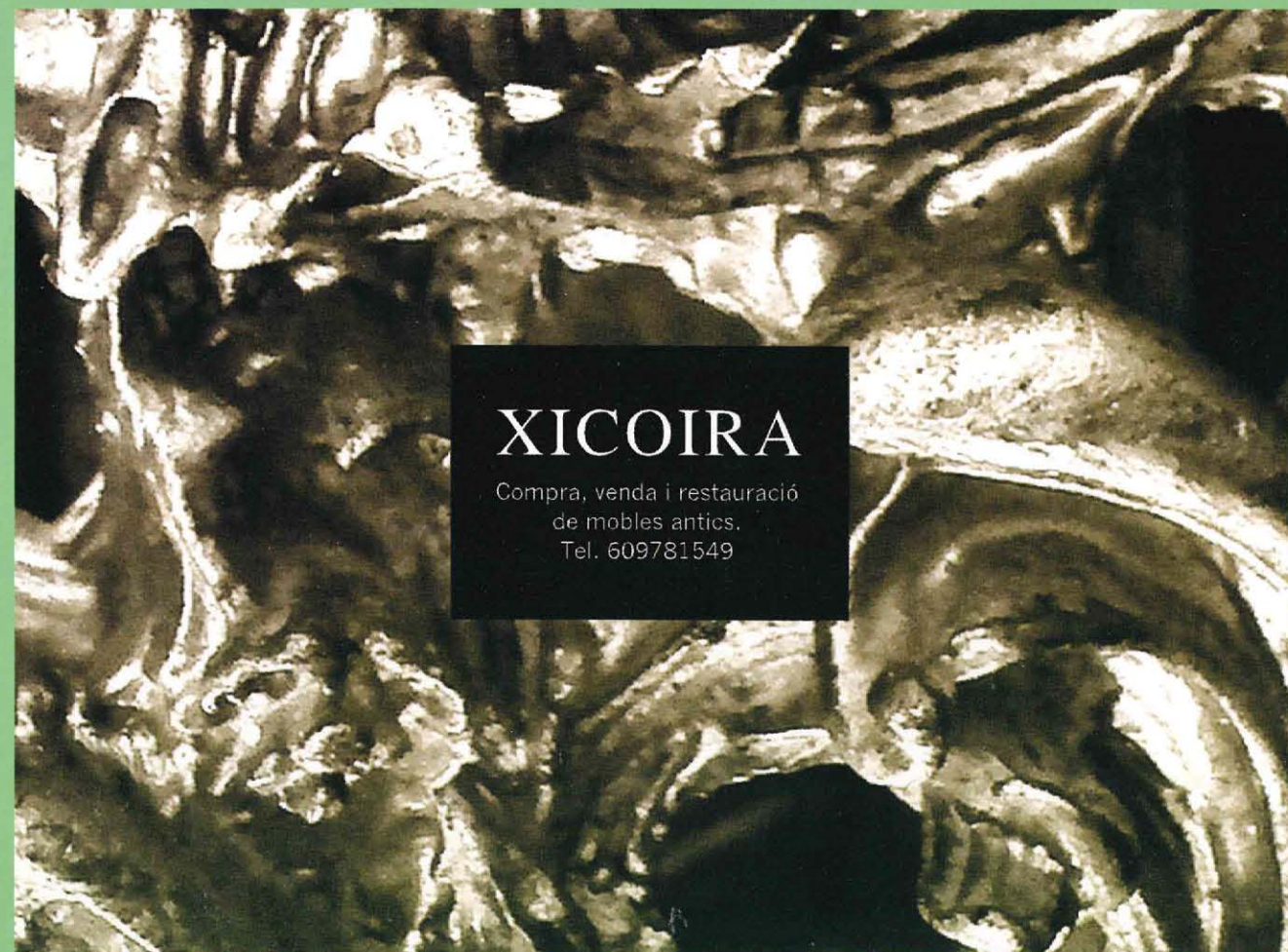

**SERRALLERIA
ALSINA**

C/ Torres Jonama, 60
Tel. + Fax: 972 30 29 96

17253 MONT-RAS

NINOTAIRE

XICOIRA

Compra, venda i restauració
de mobles antics.
Tel. 609781549

Miquel Planas Rocas
M. 687 550 222

ENS DEDIQUEM: TANCAMENTS PVC I ALUMINI, OBRA NOVA, REFORMES D'OBERTURES (SUBSTITUÏNT MARCS DE FUSTA, PERSIANES, PERSIANES MOTORIZADES, PERSIANES ALCANTINES, PORTICONS, MALLORQUINES, MOSQUITERES, BALLESTES), PORTES D'ENTRADA, MAMPARES DE BANY, MIRALLS, VIDRES, TREBALLS DE SERRALLERIA, FERRO I INOX, DISPOSEM D'ESPECIALISTES EN FUSTA, PARQUETS, TÀRIMES DE FUSTA, PERGOLES, PORTES D'INTERIOR, ARMARIS, PORTICONS

C/ Torres i Jonama, 54 - 17253 Mont-ras (Girona)
T/F. 972 301 492 info@tancamentsmont-ras.cat
www.tancamentsmont-ras.cat

impacteretols.com

disseny **retolació** impressió digital

T. 972 304 324 | Ctra. Regencós-Palafrugell | Pol. Ind. Riera d'Esclanyà | C/ Mas Resplandís, 17- Nau B Begur (Gi)

REPARACIÓ INTEGRAL DE L'AUTOMÒBIL

Serveis:

Alarques. Equips de música. Especialistes en aire condicionat. Diagnosi de frens/suspensions. Preparació de l'automòbil per passar les revisions de la ITV. Bobinatges. Injecció electrònica. Obtenció de tot tipus de peces de recanvi.

Lloguer:

Jardineria. Bombes. Construcció. Pintura. Compactació. Martells. Grups electrònics. Compressors. Metall. Neteja. Fusteria. Màquines.

VENDA DE MAQUINÀRIA, LLOGUER I REPARACIÓ

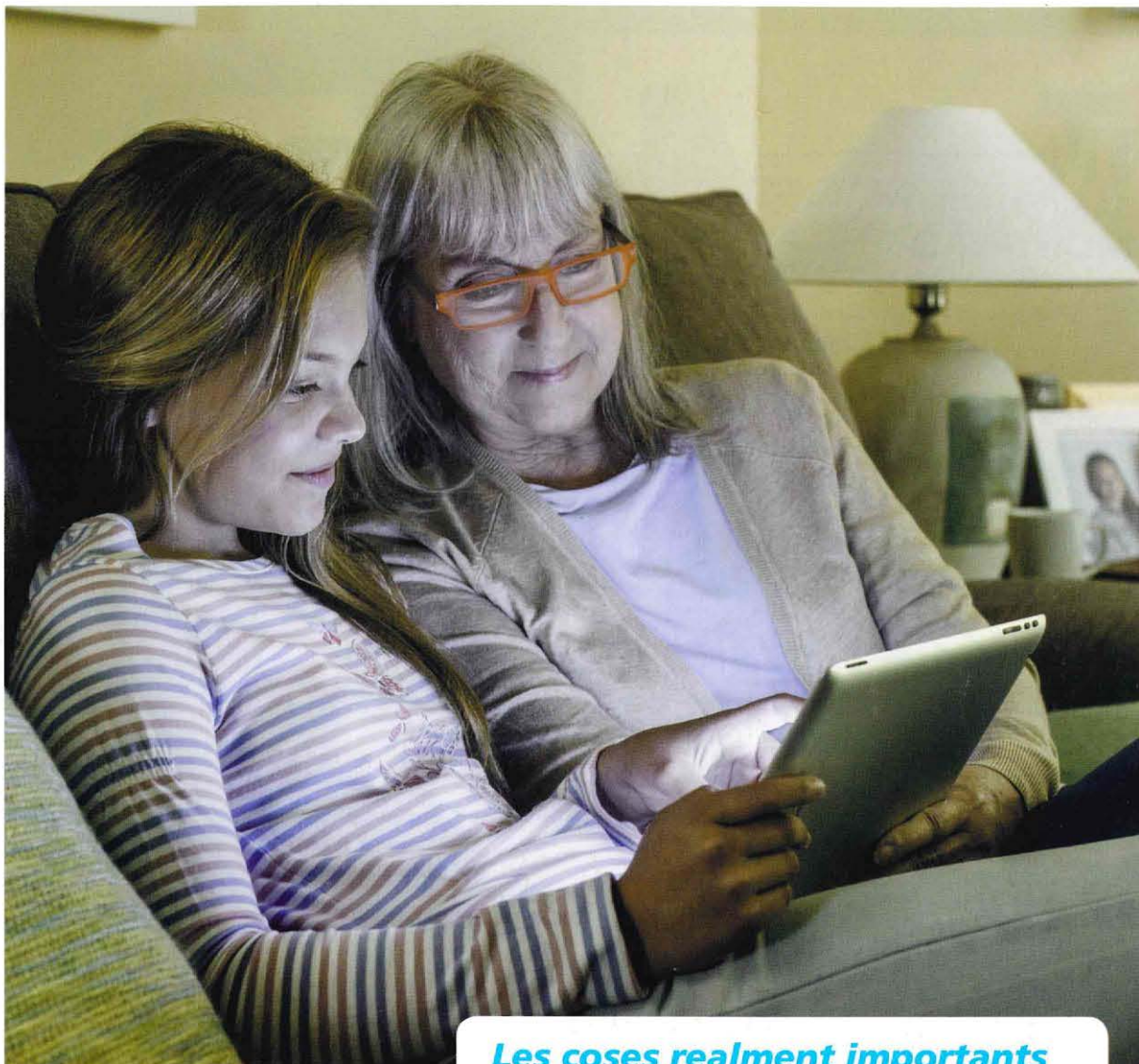
JARDINERIA, FORESTAL, HORTA I CONSTRUCCIÓ

SERVEI DE LLIURAMENT I RECOLLIDA A DOMICILI

- Tenim una àmplia experiència en el sector.
- Assessoram i busquem la millor eina per a cada treball, tant a empreses com a particulars.
- Us oferim servei propi de reparació i manteniment, recanvis i accessoris.
- Tota la maquinària surt provada i a punt per ser utilitzada.

C/ Terme, 30 ESCLANYÀ (Girona)
tlf.: 972 611 953 Fax: 972 303 389
www.joanandreu.cat / e-mail: tallerjoanandreu@gmail.com

Les coses realment importants no canvien amb el temps

En 110 anys canvien moltes coses. Canvien les persones, la forma de relacionar-se, com es comuniquen, com s'enfronten al món... Però hi ha coses que no canvien mai.

Durant més d'un segle, milers d'homes i dones han estat fidels als valors que van donar origen a CaixaBank. I això ens ha permès avançar-nos a les necessitats de cada temps, actuant de manera innovadora i eficaç per contribuir al nostre objectiu final: el progrés de la societat.

Perquè no som només un banc. Som CaixaBank.

www.CaixaBank.cat

Patrocinador de
l'Equip Olímpic

Millor Banc del Món en
Innovació Tecnològica
2013 i 2014

Millor Banc
d'Espanya 2015

Certificat Europeu
de Màxima Excel·lència
en la Gestió